

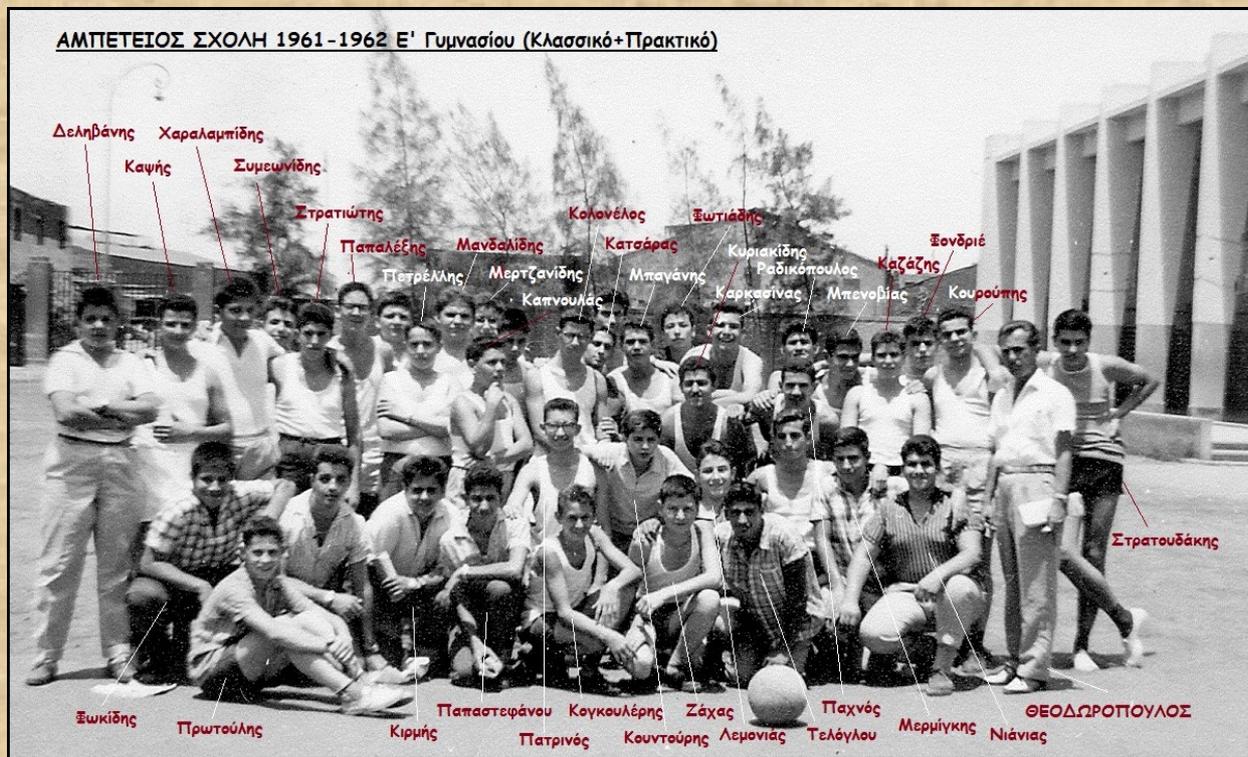
Κάδμος

Οι μαθητές της Στ' Κλασικού μετά των καθηγητριών
Δίδων Μέντζου και Θοδωράκη
έτος 1957-58

Οι μαθητές της Στ' Κλασικού (σχολικό έτος 1957-58) με τις καθηγήτριες Μέντζου και Θοδωράκη

ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ 1961-1962 Ε' Γυμνασίου (Κλασικό+Πρακτικό)

Δεληβάνης Χαραλαμπίδης
Καψής Συμεωνίδης
Στρατιώτης
Παπαλέξης Μανδαλίδης Κοιανέλος Σωτηριάδης
Πετρέλλης Μερτζανίδης Κατσάρας Κυριακίδης
Καπνούλας Μπαγάνης Καρκασίνας Μπενοβίλιας Καζάκης
Σονδριέ Κουρούπης
Στρατουδάκης
Ξωκίδης Πρωτούλης Κιμής Πασαστεφάνου Κογκουλέρης Ζάχας Παχνός ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Πατρινός Κουντούρης Λεμονιάς Τελόγλου Μερμίνγκης Νιάνιας

Οι μαθητές της 5ης Γυμνασίου (σχολικό έτος 1961-62) με τον Γυμναστή Κ. Θεοδωρόπουλο

Κ Α Δ Μ Ο Σ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΜΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΔΟΥΥΛΑΙΟΥ 26, ΑΘΗΝΑ 11521,
www.ambetios.gr , ambetios@ambetios.gr

ΤΕΥΧΟΣ
1/2015

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ :

Νικόλαος Βαδής, vadisnikolas@gmail.com

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ :

Αρχισυντάκτης :

Τάκης Σφακιανόπουλος, takissfa@otenet.gr

Μέλη :

Νικόλαος Βαδής, vadisnikolas@gmail.com

Καίτη Μπαραμίλη, kmpara@gmail.com

Λάκης Πεζάς, evanpezas@gmail.com

Δημήτρης Πιερής, dpieris@gmail.com

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΩΓΗ :

Αντώνης Πατρινός, patrinos@ath.forthnet.gr

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Μαρία Αδαμαντίδου, marouli1@gmail.com

Γιώργος Δόκιος, dokiosg1@otenet.gr

Δημήτρης Καλανδράνης, djcaland@otenet.gr

Δημήτρης Καφετζής, kafetzis@ath.forthnet.gr

Πέρσα Κουμούτση, persacoum@gmail.com

Αχιλλέας Λαζαρίδης,

Πλάτων Μπαγάνης, platonbaganis@gmail.com

Λάμπρος Μπενοβίας,

Λάκης Πεζάς, evanpezas@gmail.com

Καίτη Μπαραμίλη, kmpara@gmail.com

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

◇	Δυο Λόγια από τον Πρόεδρο, γράφει ο Νικόλαος Βαδής	4
◇	Η Επανεκδοση του Κάδμου, γράφει ο Τάκης Σφακιανόπουλος	5
◇	Το Χρονογράφημα του Κάδμου, γράφει ο Λάκης Πεζάς	6
◇	Το Σκίτσο του Κάδμου, ζωγράφισε ο Αχιλλέας Λαζαρίδης	7
◇	Ομιλία του Αριστείδη Πατρινού, γράφει η Μαρία Αδαμαντίδη	8
◇	Ομιλία του Γιώργου Δέλφη, γράφει η Συντακτική Επιτροπή	10
◇	Τα Χριστούγεννα ενός τιμωρημένου μαθητή, γράφει ο Δημήτρης Καλανδράνης	12
◇	Αναμνήσεις, γράφει ο Γιώργος Δόκιος	13
◇	Παραδοσιακοί Χοροί, γράφει η Καίτη Μπαραμίλη	14
◇	Εμβόλια και Εμβολιασμοί, γράφει ο Δημήτρης Καφετζής	17
◇	Κώστας Φέρρης : συνέντευξη, γράφει η Πέρσα Κουμούτση	19
◇	Ανακοινώσεις και Νέα του Συλλόγου μας	22
◇	Αναφορά στον πρώτο Κάδμο (1947)	23
◇	Βράβευση του καθηγητή της Αμπετείου Χρ. Διονυσόπουλου	24
◇	Βιβλία Αμπετεϊανών, γράφει ο Λάκης Πεζάς	25
◇	Ψυχαγωγία/Σπαζοκεφαλίες, ψυχαγωγεί ο Πλάτων Μπαγάνης	26
◇	Αρχιεπισκοπική Επέτειος, γράφει ο Λάμπρος Μπενοβίας	27
◇	Αμπετεϊανοί που μας άφησαν μέσα στο 2014	28
◇	Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου	29

Ο ΚΑΔΜΟΣ φέρει μόνο ενυπόγραφα άρθρα συνεργατών που φέρουν οι ίδιοι την ευθύνη για αυτά που γράφουν.

Κάδμος

Δυο Λόγια από τον Πρόεδρο

.....γράφει ο Νικόλαος Βαδής, απόφοιτος 1963

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Όσο περισσότερο είναι αναγνώσιμος ο γραπτός λόγος τόσο περισσότερο είναι και το αναγνωστικό κοινό. Πράγματι αυτό το έχει αποδείξει και ο «Κάδμος». Είναι μια αλήθεια που την αναγνωρίζουν όλοι όσοι ξέρουν να διαλέγουν το τι διαβάζουν.

Με την επανέκδοση του Κάδμου από τον Σύλλογο Αμπετείου Σχολής συνεχίζεται η ανάπτυξη και η ανάδειξη των αποφοίτων της Αμπετείου, φροντίζοντας συγχρόνως για την ενημέρωση παντός ενδιαφερομένου και για την τρέχουσα ενημέρωση. Πέρα από προπαγανδισμούς και εμπορικούς σκοπούς το αξιοπρόσεκτο περιοδικό μας, αποσκοπεί στο να απαθανατίσουμε κατά το δυνατό, ανθρώπινα βιώματα που περικλείουν και την δράση των αποφοίτων οι οποίοι έχουν φτάσει στο σημείο να κατέχουν διεθνώς αξιοζήλευτες θέσεις.

Κάποιος επίλεκτος αντιλήπτορας της διάνοησης θα μπορούσε να ισχυρισθεί ότι το ιδιότυπο περιοδικό μας έχει καταστεί ένα μέρος από τον εαυτό μας. Ένα μέρος μόρφωσης που μας εκπαιδεύει σ' ένα κόσμο που εφ' όσον μπορεί να προσδεύει δεν πρόκειται να χαθεί. Θα παραμένει ένας ξεχωριστός κόσμος που ως μορφωτικό γεγονός παντού θα δίνει γνωστικό φως. Ο Κάδμος από την στιγμή που δέχεται την συνεργασία οποιουδήποτε μέλους ή ενδιαφερόμενου συνεργάτη συντείνει στην ευρύτερη επικοινωνία του ανθρώπινου νου. Και τούτο αποτελεί ένα διανοητικό κατόρθωμα που επιτυγχάνεται μέσα από μια μελέτη πάνω σε προσωπικές σκέψεις, ή γνώμες, ή ελαφρές σάτιρες, ή χρονογραφήματα, ή και ποιήματα τέχνης μέσ' απ' όλα όσα ακονίζουν το πνεύμα.

Όλο αυτό το πολύτιμο υλικό που βγαίνει από τα διάφορα γραπτά κείμενα δένει τη ζωή μας και είναι ακριβώς αυτό που μας μένει για να μπορεί ο καθένας να μαθαίνει και κάτι που να ξεφεύγει από την βαρετή ρουτίνα και την κουραστική καθημερινότητα. Εκφράζοντας ο κάθε συνεργάτης με τον δικό του τρόπο τα ζητήματα που τον γεμίζουν και τον ενδιαφέρουν κάπως περισσότερο, μπαίνει στην πραγματικότητα των όσων τον απασχολούν.

Σε γενικές γραμμές η επανέκδοση του περιοδικού μας, αγκαλιάζοντας όλες τις εν γένει εκδηλώσεις που μας αφορούν από την Αθήνα ως το Κάιρο και ακούοντας όλες τις φωνές, ανοίγει έναν πλατύ δρόμο που περνάει από διάφορες εποχές και φθάνει ως εκεί που μας αγγίζει το βαθύτερο νόημα που έχει η ζωή.

Θέλουμε και μπορούμε να πιστεύουμε ότι οι στόχοι του Κάδμου για κάθε μέλος και κυρίως τον νέο, κάνουν τον κόσμο πιο ωραίο, σε μια ανθρώπινη πορεία που γίνεται ιστορία.

Νικόλαος Βαδής

Η επανέκδοση του Κάδμου

.....γράφει ο Τάκης Σφακιανόπουλος, απόφοιτος 1962

Αγαπητοί Αμπετεϊανοί,

Είναι το πρώτο τεύχος της «νέας εποχής» του ΚΑΔΜΟΥ που ευχόμαστε να σας χαροποιήσει και να τον στηρίξετε όσο μπορεί ο καθένας, καταθέτοντας μια ανάμνηση, μια εμπειρία, κάτι που διαβάσατε και το βρήκατε ενδιαφέρον κ.ο.κ.

Υπενθυμίζουμε σε όσους θέλουν να στείλουν κάποιο άρθρο ότι θα πρέπει να είναι σε ηλεκτρονική μορφή, να συνοδεύεται από ένα σύντομο βιογραφικό τους, το έτος αποφοίτησης, μία πρόσφατη φωτογραφία και το κείμενο να μην υπερβαίνει τις 750 λέξεις.

Ευελπιστούμε η νέα έκδοση του ΚΑΔΜΟΥ ν' αποτελέσει και το μέσο σύνδεσής μας, σε μια εποχή που τόσο χρειαζόμαστε την επικοινωνία με όσα καλά μας συνδέουν από το παρελθόν αλλά και με ότι χρήσιμο συμβαίνει γύρω μας σήμερα.

Η Συντακτική Επιτροπή από την πλευρά της και οι συνεργάτες του ΚΑΔΜΟΥ, θα βάλουμε τα δυνατά μας ώστε κάθε τεύχος να γίνεται ακόμα καλύτερο από το προηγούμενο, αλλά, δώστε κι εσείς ένα χεράκι!!!!!!

Περιμένοντας την συμβολή σας, σας στέλνουμε θερμό χαιρετισμό και τις καλύτερες ευχές μας για την καινούργια χρονιά!

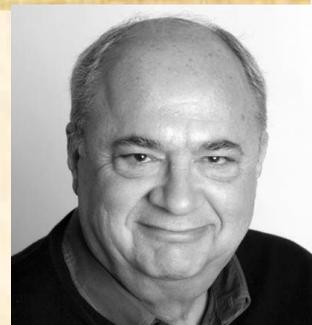
Ο Τάκης Σφακιανόπουλος γεννήθηκε στο Κάιρο και αποφοίτησε από την Αμπετείο Σχολή (Κλασικό Τμήμα) το 1962.

Ο πρόεδρος και τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής σας εύχονται ευτυχισμένο το νέο έτος 2015

Το Χρονογράφημα του Κάδμου

.....γράφει ο Λάκης Πεζάς

Rock 'n' Roll....η δική μας αλλαγή.

Πρέπει να ήταν τέλη Νοεμβρίου του 1956. Ήμουν στην 6η δημοτικού στη Μελαχροίνιο Σχολή της Ηλιούπολης, ο πόλεμος του Σουέζ είχε τελειώσει πρόσφατα και ήμουν μόλις 11 ετών. Το σπίτι μας ήταν μια ωραία μονοκατοικία στην Αερούπολη, ένα μικρό προάστιο της Ηλιούπολης, εκεί που τελείωνε η γραμμή του μετρό και πολύ μετά την κοπτική εκκλησία της Αγίας Φατίμα.

Στο οικοδομικό τρίγωνο που μέναμε υπήρχαν επτά μονοκατοικίες όπου ζούσαν τρεις ελληνικές οικογένειες, μία κοπτική, μία αιγυπτιακή –ένας στρατηγός του Νάσερ– και δύο αμερικάνικες, όλες με παιδιά στην ηλικία μου. Παίζαμε καθημερινά όλοι μαζί, αγόρια και κορίτσια, με τα ποδηλάτά μας, ποδόσφαιρο, βόλεϊ και άλλα παιχνίδια της τότε ανέμελης ζωής μας, "μακριά γαϊδούρα" – ένα από τα παιχνίδια που θυμάμαι από τότε.

Μία απο τις Αμερικανιδούλες της γειτονιάς μας, η Βίβιαν, λίγο πιο μεγάλη από μένα, ξανθιά με γαλανά μάτια, μου άρεσε πολύ και εξασκούσα μαζί της τα αγγλικά που μάθαινα τότε στη Μελαχροίνιο. Εκείνη και τ'αδέλφια της πηγαίνανε σινεμά συχνά και με έπαιρναν και μένα μαζί τους. Το Normandy στην Ηλιούπολη εκείνη την εβδομάδα έπαιζε ένα καινούργιο έργο με τον Γκλεν Φορντ, και τα αμερικανάκια της Αερούπολης με πήραν μαζί τους να δούμε το *Blackboard Jungle*. Θυμάμαι ακόμα εκείνη τη βραδιά σαν να ήταν χθες. Μετά τα κλασικά «Tom and Jerry» και τα «Prochainement», τα «σιμίτ, γκέμπνα ου μπέτ», τα «μπέπς, κακόλα ου μπέπς» και τα κινηματογραφικά νέα, τα φώτα έσβησαν και το έργο άρχισε. Εκείνη τη βραδιά πιστεύω άλλαξε η ζωή μου, ήταν σαν να μπήκα πιτσιρικάς στο σινεμά και βγήκα τηνείτζερ.

Το έργο άρχισε με το «Rock around the clock» του *Bill Haley & His Comets*.

Ίσως ήταν αυτός ο νέος ρυθμός του rock 'n' roll που άκουγα για πρώτη φορά, ίσως ήταν ο τρόπος που αντιμετώπιζαν, στο έργο, τον δάσκαλο Γκλεν Φορντ, συνομήλικό μου, πιτσιρικάδες σαν και μένα, ίσως ήταν το χέρι της Βίβιαν, που καθόταν πλάι μου, που μου έσφιξε το δικό μου, ξαφνικά, στο σκοτάδι του σινεμά και το κράτησε σφιγμένο σ'όλη τη διάρκεια του έργου, ίσως ήταν το φιλί που μου έδωσε όταν τελείωνε το φιλμ και πριν ανάψουν τα φώτα, πάντως όταν βγήκα από το Cine Normandy στην Ηλιούπολη, εκείνο το βράδυ, ήμουν ένας διαφορετικός Λάκης.

Στην Αμερική, με πληροφόρησε η Βίβιαν σε λίγες μέρες, το τραγούδι «Rock Around the Clock», μετά την κυκλοφορία του έργου, έφτασε στην πρώτη θέση στο *Billboard*. Γινόταν χαμός όπου και να παιζόταν το έργο και το ίδιο φαινόμενο παρουσιαζόταν σε πολλές πόλεις της Ευρώπης. Στην Αγγλία, σ'ένα κινηματογράφο στο Νότιο Λονδίνο, οι νεαροί teddy boys, τηνείτζερς σαν κι εμάς, ξέσπασαν σε μια οχλαγωγία μέσα στην αίθουσα, σπάζοντας καρέκλες και χορεύοντας στους διαδρόμους. Όπου και να παιζόταν το έργο, παρόμοιες σκηνές παρουσιαζόντουσαν και το *Blackboard Jungle* έγινε μια σημαντική κινηματογραφική επιτυχία, εκεί όπου κανείς δεν το περίμενε.

Το έργο καταγράφηκε ως η αρχή της επανάστασης του rock 'n' roll, θεωρείται πλέον ως η αρχή μιας περιόδου ορατής εφηβικής εξέγερσης, στις αρχές της δεύτερης πενηκονταετίας του 20ού αιώνα, η μουσική του το φαινόμενο που άλλαξε δραστικά το μέχρι τότε μουσικό κατεστημένο και ξύπνησε μέσα μας, στη γενιά μας, ένστικτα και ορμές που δεν ξέραμε καν ότι υπήρχαν. Η μουσική του Bill Haley έφερε στο έργο ένα πολύ μεγάλο μέρος της τότε νεολαίας και η πληθωρική αντίδρασή τους στον νέο αυτό ρυθμό ξεχείλιζε, μερικές φορές, με βία και βανδαλισμούς στις κινηματογραφικές αίθουσες σε όλο τον πλανήτη.

Και στην Ηλιούπολη; Αλλάξαμε κι' εμείς, τα παντελόνια στένεψαν, το μαλλί μάκρυνε, περπατούσαμε λίγο διαφορετικά, μπήκε η αμερικάνικη αργκό στο λεξιλόγιό μας, αμερικανοποιήθηκαμε αρκετά και γίναμε πολύ πιο

σεξουαλικοί απ' ό,τι ήμασταν πριν. Και τότε άρχισα να αναρωτιέμαι τι ήταν αυτό στο rock 'n' roll που μας άλλαξε έστω και λίγο, τι σχέση είχαμε εμείς, Έλληνες στην Αίγυπτο, με τις ρίζες του ροκ που ήταν μια τελείως αμερικάνικη κουλτούρα. Η Βίβιαν με βοήθησε να καταλάβω μερικά πράγματα για τη ρίζα του ροκ και τις αντιδράσεις. Μου είπε για το αφρικο-αμερικάνικο μουσικό είδος του rhythm and blues και γιατί η γενιά των πάνω από τριάντα δεν το ήθελε, γιατί οι αυτοαποκαλούμενοι διαιτητές του μουσικού γούστου το γελοιοποιούσαν και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης το κατηγορούσαν για την παραβατικότητα των νέων. Η ζωή στην Αμερική είχε γίνει βαρετή για τους νέους, για τις γενιές του baby boom που γεννήθηκαν με τη λήξη του πολέμου και ζητούσαν κάτι πιο ζωντανό, μια μουσική απελευθέρωσης. Κάθε γενιά, μου είπε η Βίβιαν, προσπαθεί να ορίσει τη δική της ταυτότητα και για τη γενιά τη δική τους το ροκ ήταν ο καταλύτης.

Η χρονιά τελείωσε, η Βίβιαν με αποχαιρέτησε με δάκρυα στα μάτια και γύρισε πίσω στην Αμερική, μια άλλη οικογένεια Αμερικανών πήρε το σπίτι τους, εγώ ετοιμαζόμουν για το μεγάλο ταξίδι στο μεγάλο σχολείο της Αμπετείου στο Ντεμερντάς, και όλα πήγαιναν ήρεμα και καλά μέχρι που ξαφνικά μπήκε στην ζωή μας απότομα και φωναχτά ο Έλβις!

(Η συνέχεια στο επόμενο τεύχος)

Ο **Λάκης Πεζάς** ήταν στην Αμπέττειο την 1^η και 2^α Γυμνασίου 1957-1959 και αποφοίτησε από τη Μελαχροίνειο Σχολή στην Ηλιούπολη το 1963.

Το Σκίτσο του Κάδμου

.....από τον Αχιλλέα Λαζαρίδη

«Ο κατσουρμάς» ή «κοπάνα»

Η παρέα δεν πήγε σχολείο. Η πρωινή συνάντηση γίνεται στο καφενείο «AL SHARK» πίσω από το «GRAND HOTEL». Από αριστερά: Μιχάλης Οικονομίδης (Bijo), Μίκης Μουρατιάδης, Θεωδωρής Συριώτης, Άρης Παρδάλλης και Αχιλλέας Λαζαρίδης.

Εκδηλώσεις του Συλλόγου μας

Ομιλία του Αριστείδη Ν. Πατρινού :

Τι υπόσχεται η Αστική Επιστήμη

...γράφει η Μαρία Αδαμαντίδου, απόφοιτος 1967

Το εντευκτήριο του Συνδέσμου Αιγυπτιωτών Ελλήνων (ΣΑΕ) είχε γεμίσει από νωρίς το Σάββατο 11 Οκτωβρίου και όχι γιατί ήταν προγραμματισμένο κάποιο γλέντι: θα μιλούσε ο Αριστείδης Πατρινός, ο αριστούχος απόφοιτος της Αμπετείου, που μετά από σπουδές στην Ελλάδα και τις ΗΠΑ, διέγραψε μια λαμπρή πορεία στον χώρο της επιστημονικής έρευνας ως βασικό στέλεχος σε ανώτατα ιδρύματα των ΗΠΑ. Αυτόν τον Πατρινό, τον καθηγητή διδάκτορα και επιστήμονα-ερευνητή περιβαλλοντικής βιολογίας και μηχανολογίας, αλλά ταυτόχρονα τον παλιό συμμαθητή μας, πήγαμε να ακούσουμε εκείνο το βράδυ: οι παλιοί συμμαθητές και συμμαθήτριες, οι φίλοι από την Αίγυπτο, αλλά και οι προσκεκλημένοι φορέων και επιχειρήσεων όπως η International Foundation for Greece, η Biodynamics και η Tsakos Energy Navigation (στης οποίας το ΔΣ συμμετέχει και ο Πατρινός). Το «παρών» έδωσαν επίσης πρόεδροι και εκπρόσωποι αιγυπτιώτικων σωματείων.

Πρώτος ανέβηκε στο πόντιο ο Λάκης Πεζάς, γεν. γραμματέας του διοργανωτή Συλλόγου Αμπετείου Σχολής, ο οποίος αφού έκανε μια κατατοπιστική εισαγωγή για τη σταδιοδρομία του προσκεκλημένου ομιλητή, τού παρέδωσε το μικρόφωνο.

Όπως γνωρίζουμε οι περισσότεροι, το όνομα του Αριστείδη Πατρινού ταξίδεψε αρχικά έξω από τα σύνορα της Αμερικής λόγω του ηγετικού του ρόλου στην προσπάθεια χαρτογράφησης του ανθρωπίνου γονιδιώματος. Μολονότι ως σύμβουλος στην Synthetic Genomics παρακολουθεί μέχρι σήμερα τα τεκταινόμενα στον χώρο της γενετικής, όπως εξήγησε ο ίδιος στο ακροατήριο, δεν άργησε να νιώσει την ανάγκη μιας νέας πρόκλησης, η οποία τελικά προέκυψε από χώρο διαφορετικό αλλά πάντοτε σχετικό με τον άνθρωπο: πρόκειται για την Αστική Επιστήμη, η οποία μελετά τις παραμέτρους της ζωής στις μεγάλες πόλεις με στόχο τη βελτιστοποίησή τους.

Όπως είπε συγκεκριμένα, σήμερα «περισσότερο από το 50% του πληθυσμού της γης ζει σε αστικά κέντρα» και το ποσοστό αυτό αυξάνεται χρόνο με τον χρόνο. Ταυτόχρονα τα κλασικά προβλήματα της αστικής ζωής (κυκλοφορική συμφόρηση, ρύπανση της ατμόσφαιρας, θόρυβος, δημόσια υγεία, κ.ά) οξύνονται συνεχώς. Βλέποντας ότι πρόκειται για ένα ζήτημα που χρειάζεται άμεση αντιμετώπιση αλλά που είχε και την επιπλέον δυσκολία (άρα πρόκληση) ενός υπό διαμόρφωση ανεξάρτητου κλάδου, ο Πατρινός αποδέχθηκε την πρόσκληση να διευθύνει το τμήμα Έρευνας του κέντρου Center for Urban Science and Progress (CUSP, <http://cusp.nyu.edu/>). Το Κέντρο ιδρύθηκε πριν δύομιση περίπου χρόνια από το Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης και, μαζί με ακαδημαϊκούς και βιομηχανικούς συνεργάτες, αποσκοπεί να κάνει «τα μεγάλα αστικά κέντρα σε όλο τον κόσμο πιο αποδοτικά, βιώσιμα, δίκαια» και ικανά να προσαρμόζονται σε διαρκώς μεταβαλλόμενες συνθήκες.

Μεμονωμένες πλευρές της αστικής διαβίωσης ερευνώνται και από άλλους φορείς όπως λ.χ. η τοπική αυτοδιοίκηση, το CUSP όμως επιχειρεί μια σφαιρική, συνθετική προσέγγιση. Στη φάση αυτή ερευνάται η πόλη της Νέας Υόρκης όπου, από αισθητήρες διαφόρων τύπων (όπως κάμερες, αλλά όχι μόνον), συλλέγονται τεράστιες ποσότητες δεδομένων, από την κατανάλωση νερού μέχρι τις διαδρομές αυτοκινήτων, γιατί όπως σημείωσε ο Πατρινός, προϋπόθεση κάθε μελέτης είναι η μέτρηση του αντικειμένου. Στη συνέχεια υπολογιστές υψηλής τεχνολογίας επεξεργάζονται τα δεδομένα με τεχνικές «big data», αναλύοντας και μοντελοποιώντας τις δραστηριότητες. Από το πρόγραμμα μεταπτυχιακών σπουδών του CUSP, το καλοκαίρι του 2014 αποφοίτησαν με πτυχία Master's 24 φοιτητές από κάθε γωνιά της γης: όπως είπε ο ομιλητής, οι νέοι αυτοί ελπίζεται ότι θα αποτελέσουν την «εμπροσθοφυλακή μιας νέας κατηγορίας επαγγελματιών διοίκησης και διαχείρισης πόλεων».

Ο Πατρινός δεν παρέλειψε να τονίσει την ιδιαίτερη προσοχή που δίδεται στην προστασία των προσωπικών δεδομένων και της ιδιωτικής ζωής των πολιτών. Η απειλή του Μεγάλου Αδελφού που παρακολουθεί και ελέγχει

τους πάντες και τα πάντα, όπως τον φαντάστηκε ο George Orwell στο κλασικό έργο του *Χίλια εννιακόσια ογδόντα τέσσερα*, είναι σήμερα πιο πραγματική από κάθε άλλη εποχή, γι' αυτό και καταβάλλεται διεθνώς προσπάθεια ώστε να συμφωνηθεί μία γενικώς αποδεκτή «κόκκινη γραμμή» στη συλλογή και επεξεργασία αυτών των δεδομένων.

Αυτά και άλλα μας εξήγησε με λόγια απλά ο Πατρινός με ταυτόχρονη προβολή φωτογραφιών και πινάκων. Από την άλλη, ξέροντας ότι πολλοί στο ακροατήριο ήταν φίλοι και συμπατριώτες, δεν δίσταζε να ξεστρατίζει στιγμαία από τις αναλύσεις και τα big data, για να αναφερθεί με χιούμορ και αγάπη στον δικό του –καθόλου απειλητικό– μεγάλο αδελφό, Αντώνη Πατρινό, ή στον συμμαθητή του Γιάννη Τόλιο, που χαμογέλασε όταν ο ομιλητής του θύμισε πως στα χρόνια του Πρακτικού, τον φώναζε «Τόλιο- τολουόλιο», αφού το επώνυμό του είχε εντυπωσιακή συγγένεια με τον αρωματικό υδρογονάνθρακα που είχαν μάθει στην Οργανική Χημεία.

Όταν τελείωσαν η ομιλία, τα χειροκροτήματα και τα συγχαρητήρια, ήρθε η ώρα της Αμπετείου και ο Αριστείδης έγινε Άρης: αγκαλιές, αναμνήσεις, αφηγήσεις... Από τους συμμαθητές του Ανασούντζη, Ανώματο, Καρκασίνα, Μπεκατόρο, Ραδόπουλο (και τον Γιώργο Πράσινο που από τον Βόλο, όπου μένει, έστειλε τους χαιρετισμούς του), αλλά και από τους Πεζά, Πιερή, Πετρίδη, Κουτρομπάκη, Κασσαβέτη, Μαραγκάκη, Πάτσαλη, Καρατζά, Μπαραμίλλη, Γαβριήλ Διαμαντή και άλλους. Ιδιαίτερα συγκινητική ήταν η παρουσία του φιλόλογου καθηγητή μας Χρήστου Διονυσόπουλου που είχε έρθει για να δει και να ακούσει τον πρώην μαθητή του.

Ο φωτογραφικός φακός αποτύπωσε τη χαρά της επανένωσης με τον παλιό συμμαθητή και σημερινό διαπρεπή επιστήμονα που, ως απόφοιτος της μεγάλης καιρικής σχολής, τιμά το όνομα της Αμπετείου. Όπως εκείνο το βράδυ στο εντευκτήριο του ΣΑΕ, έτσι και από τις σελίδες του πρώτου, επανεκδιδόμενου *Κάδμου*, τού ευχόμαστε κάθε επιτυχία στη νέα του ερευνητική προσπάθεια.

Ο Αριστείδης Ν. Πατρινός γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια και αποφοίτησε από το Πρακτικό Τμήμα της Αμπετείου Σχολής Καΐρου το 1965. Σήμερα είναι διευθυντής έρευνας στο νεοσύστατο Κέντρο Αστικής Επιστήμης και Προόδου (CUSP) στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης (NYU).

Η Μαρία Αδαμαντίδου-Κουτρομπάκη γεννήθηκε στο Κάιρο και αποφοίτησε από το Πρακτικό Τμήμα της Αμπετείου Σχολής το 1967.

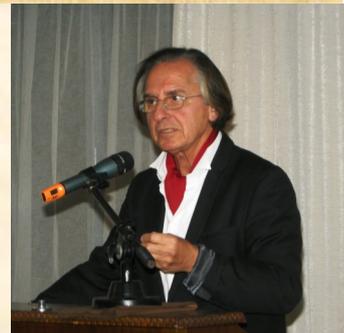
Γνωρίζετε κάποιον Αμπετειανό ή Αιγυπτιώτη με ηλεκτρονική διεύθυνση που θα ήθελε να διαβάσει τον Κάδμο ; Στείλτε μας την ηλεκτρονική του διεύθυνση και θα τον περιλάβουμε στην λίστα διανομής.

Εκδηλώσεις του Συλλόγου μας

Ομιλία του Γιώργου Δέλφη (Λάκη Κουσανέλλου)

«Η αρμονία των σφαιρών, μύθος ή πραγματικότητα, από τον Πυθαγόρα έως τον 20^ο αιώνα»

....γράφει η συντακτική επιτροπή

Ο Γιώργος Δέλφης ή όπως τον ξέρουμε Λάκης Κουσανέλλος, παρουσίασε στις 27 του Οκτώβρη 2014 στον χώρο του Συνδέσμου μας μία εργασία για τον Πυθαγόρα που είχε παρουσιάσει για πρώτη φορά το 2000 στην Κορέα, σ' ένα παγκόσμιο συνέδριο με θέμα « Επιστήμη και Μουσική ».

Αποφοίτησε από την Αμπέτειο το 1964 και στην Αθήνα σπούδασε πιάνο και θεωρητικά στο Ωδείο Αθηνών και φιλολογία στο Καποδιστριακό. Μία υποτροφία από την καπνοβιομηχανία «Κεράνη» του επιτρέπει να συνεχίσει τις σπουδές του στο Παρίσι, όπου στην École Normale de Musique σπουδάζει πιάνο, αρμονία, αντίστιξη και φούγκα.

Εμβαθύνει τις μουσικές του γνώσεις στην Σορβόνη. Στη συνέχεια παρουσιάζει μία διατριβή στην «μετρική της ελληνικής ποίησης και την ρυθμική των Ινδών». Αυτό τον οδηγεί δύο φορές στη Ινδία και ιδιαίτερα το 1981 σαν υπότροφο στο Πανεπιστήμιο των Βενάρων.

Πιανίστας στην Όπερα (1982-1992) και στο Ανώτατο Ωδείο των Παρισίων (1982-2011) δεν παύει να θέτει ερωτήματα στη μουσική όπως και στην φιλοσοφία. Από τότε ηχογράφησε 7 δίσκους στο greecepeace.com με διάσημους μουσικούς των Παρισίων, παράλληλα με την δραστηριότητά του σαν πιανίστας στην Όπερα και το Ανώτατο Ωδείο των Παρισίων

Από το 1975 έχει αφοσιωθεί σε διάφορες μουσικολογικές έρευνες στη Σορβόνη και άλλα πανεπιστήμια. Μία από τις εργασίες του στην « Αρμονία των σφαιρών από τον Πυθαγόρα έως σήμερα » έχει γίνει το κέντρο του ενδιαφέροντός του. Έτσι από την Σάμο στην Νέα Υόρκη, κι' από την Γαλλία στην Πορτογαλία δεν χάνει μία ευκαιρία για να μοιραστεί με το ακρωτήριό του τις πιο τελευταίες απόψεις παλαιών και συγχρόνων ερευνητών, όπως τον Πλούταρχο, ή τον Ιάμβλιχο, τον Ιπποκράτη Δάκογλου ή την Αλτάνη.

Στην βραδιά αυτή συνόδευσε στο πιάνο ο συνθέτης δύο εξαιρετικούς μουσικούς : την Εύα Μοζίνσκα στο βιολί (από την Λυρική Σκηνή) και τον Άλκη Μαυρίδη στη βιόλα (μουσικός στην EPIT).

Η παρουσίαση της διαλέξεως με σλάιντς και αναλύσεις διήρκησε μία ώρα και στην συνέχεια παρατίθεται μία περίληψη.

1) Η αντίληψη του σύμπαντος στον δυτικό κόσμο, είναι παντού και πάντοτε σφαιρική μέχρι τον Kepler. Η γη είναι δίσκος ή κύλινδρος, στέρα και σταθερή. Ο ήλιος, η σελήνη και οι πέντε γνωστοί πλανήτες εξελίσσονται πάνω στις σφαίρες που γυρίζουν γύρω από τη γη. Το σύμπαν είναι περιορισμένο. Οι σταθεροί αστέρες βρίσκονται στην τελευταία σφαίρα. Αυτή η αρχαία αντίληψη διάβηκε το χρόνο μέχρι τον Κοπέρνικο. Η μουσική είναι εξ ίσου κεντρική. Το ουσιαστικό σύστημα βασίζεται στους τρόπους Δώριο, Φρύγιο, Λύδιο, Υποδώριο ή Αιόλιο, Υποφρύγιο ή Ιώνιο, Υπολύδιο, Μιζολύδιο. Δεν « φλερτάρουμε » με τους τρόπους. Ο κάθε τρόπος έχει την ακριβή εκφραστική του ιδιότητα, που αντιστοιχεί σε μία μόνο στιγμή, σ'ένα μόνο γεγονός.

2) Ο Kepler αμφιβάλλει αρκετά όσο αφορά την ελλειπτική φορά του Άρη όπως ανακάλυψε ο Κοπέρνικος. Λίγο πριν πεθάνει το παραδέχεται επίσημα. Από αυτή τη στιγμή το κέντρο του σύμπαντος δεν είναι η γη, αλλά ο ήλιος. Παράλληλα ο Bach δοκιμάζει το ομοίотono κλαβικόμβαλο και το βρίσκει ευχάριστο. Η τροπική μουσική εξαφανίζεται και αφήνει τη θέση της σε δύο μόνο τρόπους. Τον Ιώνιο και τον Αιόλιο στην γρηγοριανή ονομασία, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά το μείζων και το έλασσον : το ματζόρε και το μινόρε. Στη μουσική βρισκόμαστε εν όψη δύο πόλων. Στο σύμπαν εξ ίσου βρίσκονται δύο κέντρα, πιο ακριβώς, δύο εστίες. Οι πλανήτες δεν γράφουν ένα κύκλο στη φορά τους αλλά μία έλλειψη.

3) Στο σύνολον των γαλαξιών στο σύμπαν δεν υπάρχει κέντρο. Η ερμητική φράση του Pascal : « Ο Θεός είναι μία σφαίρα όπου το κέντρο είναι παντού και η περιφέρεια πουθενά » είναι μία επιστημονική αλήθεια. Με τον

Schoenberg, όπου απαγορεύονται τ' αρμονικά διαστήματα και επιτρέπονται μόνο τα δυσαρμονικά π.χ. : ντο – ντο δίεσις, και το free-jazz, η μουσική γίνεται α - τονική.

Η σύγχρονη επιστήμη μας πληροφορεί πως το κέντρο του κάθε γαλαξία είναι μία μαύρη οπή, αλλά το σύμπαν φιλοξενεί δισεκατομμύρια γαλαξίες. Η παρουσία της ζωής στη γη μας δεν είναι τίποτα το κεντρικό. Χάρη στην αδύνατη επιρροή της μαύρης οπής του γαλαξία μας. Έως την επόμενη ανακάλυψη, τίποτε το παρόμοιο με τον μπλε πλανήτη μας δεν υπάρχει στο σύμπαν, και αυτό έως το πιο μακρινό σημείο όπου φτάνουν τα όργανα έρευνας. Περισσότερα δισεκατομμύρια έτη φωτός.

Η αρμονία των σφαιρών είναι μία πραγματικότητα εάν κάνουμε την προσπάθεια να παρατηρήσουμε πόσοι παράγοντες είναι παρόντες για την παρουσία του θαύματος που λέγεται ΖΩΗ : ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. Μοναδικό φαινόμενο του πλανήτη μας.

Με τους συμμαθητές του (από αριστερά) Πιερί, Κουντούρη, Κολονέλλο, Παπαγεωργίου, Θεοδοσίου και Μανδαλίδη

Ο **Γιώργος Δέλφης** (Λάκης Κουσανέλλος για τους φίλους/συμμαθητές του) γεννήθηκε στο Κάιρο και αποφοίτησε από την Αμπέτειο Σχολή (Κλασικό Τμήμα) το 1964.

Και οι δύο ομιλίες ήταν αποτέλεσμα συν-διοργάνωσης του Συνδέσμου Αιγυπτιατών Ελλήνων με το Σύλλογο Αμπετείου Σχολής. Οι ευχαριστίες μας στον έφορο πολιτιστικού και μέλος του ΔΣ κ. Μιχάλη Κωβαίο καθώς και σε όλα τα μέλη του ΔΣ και στις κυρίες στην Γραμματεία του Συνδέσμου για την συμβολή τους στην επιτυχία της οργάνωσης και της υποδοχής των ομιλητών.

Έχεις χαραγμένο στη μνήμη σου κάποιο περιστατικό από τα μαθητικά σου χρόνια στην Αμπέτειο; κάποια εμπειρία από την ζωή σου στην Αίγυπτο ; κάτι που σε συγκίνησε από την ωραία εκείνη εποχή και δεν μπορείς να ξεχάσεις; Μην αφήσεις τον χρόνο να το σθήσει ! Μοιράσου το με πολλούς άλλους που διψάνε να το διαβάσουν.

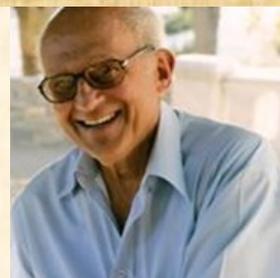
Γράψε το !

και στείλε το στην συντακτική επιτροπή του Κάδμου. Τα υπόλοιπα θα τα φροντίσουμε εμείς.

Αναμνήσεις από την μαθητική ζωή

Τα Χριστούγεννα ενός τιμωρημένου μαθητή

...γράφει ο Δημήτρης Καλανδράνης, απόφοιτος 1953

Η ιστορία που θα σας αφηγηθώ είναι αληθινή και συνέβη πριν 64 ολόκληρα χρόνια. Παρόλο που πέρασε τόσοσ καιρός από τότε, δεν μπορώ να ξεχάσω το πονεμένο βλέμμα και το θλιμμένο πρόσωπο ενός συμμαθητή μου, τα Χριστούγεννα του 1950.

Το μάθημα της δακτυλογραφίας άρχιζε στις τρεις το απόγευμα, στο υπόγειο του κεντρικού κτηρίου της Παλιάς Αμπετείου. Οι εικοσιπέντε μαθητές της τρίτης Εμπορικού, πήραν θέση μπροστά στις γραφομηχανές, περιμένοντας να εμφανιστεί ο δάσκαλος κος Λάσκαρης.

Καθώς η ώρα περνούσε, διαπίστωσαν μόνοι τους ότι ο κος Λάσκαρης δεν θα ερχόταν. Τότε, μη έχοντας τίποτα άλλο να κάνουν, βγήκαν στην αυλή και άρχισαν να παίζουν. Μετά από λίγα λεπτά εμφανίστηκε στο μεγάλο μπαλκόνι του 1^{ου} ορόφου ο διευθυντής του Σχολείου ο κος Κονάς, ο οποίος τους διέταξε να ξαναμπούν στην τάξη τους. Επειδή όμως βγήκαν στην αυλή χωρίς άδεια και επί πλέον έπαιζαν και θορυβούσαν, τους επέβαλε και τιμωρία να γράψουν ένα κείμενο δέκα φορές στη γραφομηχανή. Όλα τα παιδιά έγραψαν την τιμωρία εκτός από ένα συμμαθητή και φίλο μου, οποίος δεν μπόρεσε να γράψει όλες τις σελίδες γιατί είχε μια κρίση ημικρανίας και πήγε σπίτι του. Την άλλη μέρα το πρωί, ο κος Κονάς κάλεσε το φίλο μου στο γραφείο του και τον ρώτησε γιατί δεν έγραψε την τιμωρία.

Ο συμμαθητής μου του εξήγησε ότι είχε φοβερό πονοκέφαλο και γι αυτό δεν μπόρεσε να την γράψει ολόκληρη. Ο κος Κονάς δεν τον πίστεψε και του άστραψε ένα χαστούκι. Για να τον τιμωρήσει για την ανυπακοή του, του ζήτησε να πληρώνει 30 γρόσια δίδακτρα το μήνα, του απαγόρευσε να τρώει στο συσσίτιο και του έκοψε τα Χριστουγεννιάτικα δώρα που έδιναν στα φτωχά παιδιά.

Η τιμωρία ήταν πολύ αυστηρή για μια ανυπακοή που στην ουσία δεν υπήρξε. Όμως το λυπηρό στην ιστορία αυτή είναι ότι ο συμμαθητής μου αυτός ήταν από τους πρώτους στην τάξη, και ο φτωχότερος. Είχε χάσει τον πατέρα του πριν λίγα χρόνια και η οικογένεια του περνούσε πολύ δύσκολες στιγμές. Διάφοροι καθηγητές, όπως ο κ. Κοτσυφάκης, ο κ. Δόρμης, ο Πατήρ Γρηγόριος, προσπάθησαν να μεταπείσουν τον διευθυντή αλλά εκείνος ήταν ανένδοτος. Την ώρα του μεσημεριανού συσσιτίου, δεν υπήρχε πιο συγκινητική σκηνή από αυτή ενός παιδιού μόλις 15 χρονών, να περιμένει σε μια γωνιά της αυλής, κοιτάζοντας τα άλλα παιδιά που έτρωγαν. Η μαγείρισσα, η κα Θέκλα, τον λυπόταν και με κίνδυνο να χάσει τη δουλειά της, του έδινε κρυφά, πού και πού, ένα κομμάτι ψωμί με τυρί.

Έφτασαν τα Χριστούγεννα, και οι πλούσιες κυρίες του Καΐρου συνήθιζαν να μοιράζουν δώρα στα φτωχά παιδιά. Ένα γκρι παντελόνι, ένα ζευγάρι παπούτσια, κουραμπιέδες και μελομακάρονα. Καθώς περίμενα στη σειρά να πάρω τα δικά μου δώρα, είδα τον συμμαθητή μου που στεκόταν κρυμμένος πίσω από ένα δέντρο. Με κοίταξε και μου χαμογέλασε. Ένιωσα να χάνεται το έδαφος κάτω από τα πόδια μου. Μ' έπιασε ένα δυνατό σφίξιμο στην καρδιά και σε μια στιγμή θέλησα να φύγω, να μην πάρω ούτε εγώ τα δώρα. Έμεινα όμως, κοιτάζοντας το φίλο μου, που ήταν εκεί αμίλητος και μας παρακολουθούσε. Από τότε, εκείνο το πονεμένο βλέμμα και το θλιμμένο πρόσωπο του φίλου μου, δεν έφυγε ποτέ από τη σκέψη μου.

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε. Στην αρχή βλεπόμασταν λίγο, μετά εγώ ήρθα στην Ελλάδα και από τότε έχασα τα ίχνη του. Τον συνάντησα τυχαία το 1991 στη Θεσσαλονίκη, στο πολυτελές ζαχαροπλαστείο «Αγαπητός» στην Τσιμισκή. Ήταν παραμονές Χριστουγέννων, και καθώς περίμενα τη σειρά μου να εξυπηρετηθώ, τον είδα να δίνει παραγγελίες για τούρτες, μελομακάρονα και κουραμπιέδες. Ήταν άψογα ντυμένος, με ακριβό κοστούμι και κρατούσε μια λεπτή τσάντα Σάμσοναϊτ.

Δεν θέλησα να τον ενοχλήσω όση ώρα ήταν στο ζαχαροπλαστείο. Μόλις έφυγε, βγήκα βιαστικά χωρίς να φωνίσω τίποτα. Τον πλησίασα και τον άγγιξα στην πλάτη. Με αναγνώρισε αμέσως, και μετά τα αγκαλιάσματα στη μέση του δρόμου, με πήρε στου «Τόττη» για ένα καφέ στην πλατεία Αριστοτέλους. Μιλήσαμε αρκετή ώρα και

αφού αναφερθήκαμε σε ένα σωρό πράγματα, έμαθα πως ο φίλος μου ήταν διευθυντής σε μια αεροπορική εταιρία και τα γλυκά τα είχε παραγγείλει για πελάτες και για το προσωπικό της εταιρίας.

Σε μια στιγμή δεν κρατήθηκα και τον ρώτησα: «Δεν μου λες, θυμάσαι εκείνα τα Χριστούγεννα που δεν σου έδωσαν τα δώρα; Τώρα μετά από τόσα χρόνια, αναλογίζομαι αυτό που σου συνέβη τότε και αισθάνομαι πολύ άσχημα.»

«Φίλε μου» μου απάντησε, ακουμπώντας το χέρι του πάνω στο δικό μου. «Να μην αισθάνεσαι καθόλου άσχημα, γιατί όπως θυμάσαι, την επόμενη χρονιά, άλλαξαν τα πράγματα για μένα. Πείσμωσα, στρώθηκα στο διάβασμα, και στις τρεις τελευταίες τάξεις ήμουν πάντα ο πρώτος μαθητής. Στην τελετή λήξης των μαθημάτων στις 26 Ιουνίου 1953 μάζεψα εφτά βραβεία, τα περισσότερα από το χέρι του κου Κονά, με τον οποίο δεν είχα πλέον κανένα πρόβλημα.» «Δηλαδή δεν του κρατούσες κακία γι αυτό που σου έκανε;» τον ξαναρώτησα.

«Ειλικρινά όχι. Τα ξέχασα όλα όταν άλλαξε η συμπεριφορά του απέναντί μου. Όμως δεν κατάλαβα ποτέ γιατί μου είχε φερθεί μ' αυτό τον τρόπο. Και θέλω να ξέρεις και κάτι άλλο. Δυο χρόνια μετά την αποφοίτησή μου, ένας φίλος του κου Κονά, ο κος Ι. Ταβουλαρίδης, τον ρώτησε αν γνώριζε κάποιον για να αναλάβει μια υπεύθυνη θέση στην επιχείρησή του. Ο κος Κονάς σύστησε εμένα και κανέναν άλλον».

Ο Δημήτρης Καλανδράνης αποφοίτησε από το Εμπορικό Τμήμα της Αμπετείου Σχολής το 1953

Αναμνήσεις από την ζωή μας στην Αίγυπτο

Αναμνήσεις

.....γράφει ο Γιώργος Δόκιος, απόφοιτος 1962

Είναι αναρίθμητες οι εικόνες που συνθέτουν το puzzle των αναμνήσεών μας στη χώρα που γεννηθήκαμε και ανδρωθήκαμε. Οι αναμνήσεις αυτές επικεντρώνονται σχεδόν αποκλειστικά στα μαθητικά μας χρόνια εφόσον η γενιά του '62 στη πλειοψηφία της δεν εργάστηκε στην Αίγυπτο αλλά, είτε επαναπατρίστηκε για σπουδές ή ακολούθησε άλλους δρόμους σε άλλους τόπους.

Δύσκολη είναι η επιλογή κάποιων αναμνήσεων για να πληκτρολογηθούν. Ψαχουλεύοντας το παρελθόν και διαλέγοντας την πρώτη εικόνα που αναδύεται στο μυαλό μου ταυτόχρονα προβάλλει ανταγωνιστικά μια άλλη δυσκολεύοντας την επιλεκτική αξιολόγησή τους. Γι' αυτό το λόγο, προτιμώ ν' αναφερθώ σε συναισθηματικές εμπειρίες που αγκαλιάζουν όλες τις αναμνήσεις που ζήσαμε και τις ερμηνεύουν βαθειά, λογικά και εποικοδομητικά παρά σε μεμονωμένα περιστατικά.

Δύο συναισθήματα πρυτανεύουν στο κόσμο των αναμνήσεών μου από την ευλογημένη Χώρα του Νείλου. Πρώτα η καλοσύνη των απλών ανθρώπων της. Είναι λαός λιτός, καταδεκτικός και συμπονετικός. Πρόθυμος να μοιραστεί το φτωχό φαγητό του με εκείνο το φιλόξενο « ετφάνταλ». Το όνομα του Θεού τους είναι σε κάθε κουβέντα που θα πούνε και γι' αυτό βαθειά μοιρολατρικός και φιλειρηνικός. Οσάκις ανέπτυξε πολεμικές επιχειρήσεις το έκανε γιατί παρασύρθηκε από τους ηγέτες του δίδοντας πίστη στα φανατικά κελεύσματά τους, όχι τόσο γιατί το υπαγόρευε η ψυχή του. Παρά τη πικρή πείρα από τη μακρά επιβολή του ξένου παράγοντα στην ιστορία του, είναι ανεκτικός στους ξένους και συχνά συγχωρητικός. Ιδιαίτερα για τους Έλληνες έτρεφε φιλόξενα αισθήματα. Είχα την ευκαιρία να επισκεφθώ μετά από αρκετά χρόνια τη γενέτειρά μας, να βρεθώ στη γειτονιά του σχολείου μας, να προσκυνήσω στην εκκλησία που πήγαινα κάθε Κυριακή, να περπατήσω σε γνωστά μέρη που συχνά πέρναγα ή όπου έκαναν τις αγορές τους οι γονείς μου. Όταν συνάντησα τον φαρμακοποιό στο φαρμακείο του και τον παντοπώλη (μπακάλη) στο κατάστημά του, δοκίμασα ένα συγκινησιακό shock! Ήταν τόσο φορτισμένο το ξέσπασμά τους στη θύμηση των γονέων μου, τόσα τα ζεστά τους λόγια με τα οποία ζωγράφιζαν τον πατέρα μου που ενώσαμε τα

δάκρυά μας σε μια ανεπανάληπτη στιγμή αμοιβαίας εκτίμησης, αναλλοίωτης από το πέρασμα του αδυσώπητου χρόνου. Η γνησιότητα αυτού του λαού είναι για μένα το εμβληματικότερο χαρακτηριστικό της Αιγύπτου.

Το δεύτερο συναίσθημα είναι του πατριωτισμού μας. Ντρέπομαι να το πω αλλά στην Αίγυπτο ένοιωθα περισσότερο Έλληνας παρά στην ίδια τη πατρίδα μου! Δεν ήταν μόνο η σχολική ζωή που λάξευε το ηθικό μας σύμφωνα με τις επιταγές του εκπαιδευτικού συστήματος. Ήταν η ψυχή του απόδημου Ελληνισμού που παλλότανε μακριά από κομματικές αποχρώσεις σε εθνικές επετείους. Ήταν τα θριαμβευτικά πατριωτικά μηνύματα που ηχούσαν στην Ελληνική Κοινότητα όταν οι πάροικοι συγκεντρωμένοι γιόρταζαν την εθνική παλιγγενεσία και τα νικηφόρα επιτεύγματα της λαμπρής πρόσφατης ιστορίας μας. Φαντάζεσθε την απογοήτευσή μου όταν τη πρώτη χρονιά που βρέθηκα στη Αθήνα μετά την αποφοίτησή μου από την Αμπέτειο και ζήτησα από τη θεία μου να πάμε στο κέντρο της πόλης για την παρέλαση της 28^{ης} Οκτωβρίου. Μου απάντησε ότι ο καιρός είναι πολύ καλός και καλλίτερα να πάμε εκδρομή στη Πάρνηθα! Η εορταστική αργία ήταν ευκαιρία για ψυχαγωγία παρά για εθνική ανάταση! Η πατριωτική φλόγα και η δίψα για τη Πατρίδα κράτησαν ψηλά το φρόνημα των απανταχού Ελλήνων. Και παρά τη συχνά ισοπεδωτική φθορά στις αξίες και τα ήθη που φέρνουν οι καιροί μας, είναι παρήγορο και ενθαρρυντικό που σύγχρονοι συμπατριώτες μας, διαπρέποντες σε χώρες της Ευρώπης και Αμερικής, διαπνέονται από τα ίδια χαρακτηριστικά που ξεχώριζαν σε μας εκείνα τα χρόνια. Ο Έλληνας τιμά την Πατρίδα του όπου και να βρίσκεται.

Πολλές αναμνήσεις μπορούν ν' ανασυρθούν από το συρτάρι των εμπειριών που αποκτήσαμε στη ζωή μας. Συγχαίρομε τον ΚΑΔΜΟ για την αναγέννησή του, ευχόμαστε η νέα προσπάθεια να στεφθεί με επιτυχία και το βήμα αυτό των «ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ» να αποτελέσει το νοσταλγικό όχημα που θα μας ταξιδέψει στα συναρπαστικά χρόνια της εφηβείας μας.

Ο Γιώργος Δόκιος αποφοίτησε από την Αμπέτειο το 1962. Σπούδασε Διοίκηση των Επιχειρήσεων (Business Administration) και έκανε καριέρα σε διεθνή πολυεθνική εταιρεία στη φαρμακευτική βιομηχανία. Είναι παντρεμένος με τη Καίτη. Απέκτησαν δύο παιδιά, τον Θωμά και την Αριάδνη που τους χάρισαν από ένα εγγονάκι. Τώρα είναι συνταξιούχος και προσφέρει εθελοντικά τις υπηρεσίες του με την ιδιότητα του Γενικού Διευθυντού στον Σύνδεσμο Εταιρειών Φαρμάκων Ευρείας Χρήσεως.

Θέμα : Ελληνική Παράδοση

Παραδοσιακοί Χοροί

.....γράφει η Καίτη Μπαραμίλη, απόφοιτος 1967

Παράδοση στη λαογραφία σημαίνει όσα κληροδοτούνται από προγόνους στους απογόνους ή από γενεά σε γενεά. Η πιο προφανής προέκταση είναι ότι το παρόν φέρει μέσα του το παρελθόν, στηρίζεται σε αυτό, και το μέλλον δεν νοείται ως διαφορετικό.

Χορός αποτελεί το διάλογο του ατόμου με την ευρύτερη συλλογικότητα στην οποία ανήκει. Για να μπορέσει να γίνει κατανοητός ο γύρω κόσμος είναι ανάγκη να πάρει μορφή από τη μουσική, το τραγούδι κ.λπ. Ο χορός σαν μία άρρητη γλώσσα, διατυπώνει συμβολικά τους κώδικες μιας κοινότητας, γι' αυτό και είναι σημαντική τόσο η μορφή του όσο και το περιεχόμενό του.

Οι παραδοσιακοί χοροί αποτελούν τα εκφραστικά μέσα που διαθέτει η κάθε κοινότητα για να διατυπώσει συμβολικά τις αξίες της και τα πιστεύω της, όπως το σχήμα, η κατεύθυνση, οι κινήσεις, η δυναμική και η έντασή τους, ο συσχετισμός των ατόμων που χορεύουν, το ύφος, ο ρυθμός της μουσικής, τα μουσικά όργανα, ο στίχος του τραγουδιού, ο τρόπος εκτέλεσης του τραγουδιού της μουσικής, των βημάτων κ.α..

Κάθε τόπος και κάθε λαός έχει τους δικούς του χορούς, που ξεχωρίζουν μεταξύ τους, γιατί συνδέονται με τις ιδιομορφίες και με τα έθιμα των διαφόρων λαών.

Οι ελληνική παραδοσιακοί χοροί χωρίζονται ανάλογα με την περιοχή προέλευσής τους σε δύο βασικές ομάδες : τους στεριανούς και τους νησιώτικους.

Η ονομασία κάθε χορού προκύπτει

α) από την ονομασία της περιοχής που χορεύεται

β) από τα λόγια του τραγουδιού που συνοδεύουν το χορό

γ) από την τοποθέτηση των χορευτών

δ) από τη λαβή των χεριών

ε) από κάποια αντικείμενα που χρησιμοποιούνται (π.χ. μαντίλι, κουτάλια, σπαθιά, μαχαίρια, κεριά κ.α.).

Στερεά Ελλάδα

Η Στερεά Ελλάδα είναι το μεγαλύτερο μετά τη Μακεδονία ηπειρωτικό τμήμα της χώρας. Το όνομά της οφείλεται στο γεγονός ότι μετά την Επανάσταση αποτελούσε το μόνο ηπειρωτικό μέρος της Ελλάδας . (Η Πελοπόννησος θεωρούνταν περισσότερο νησί). Ονομάζεται και Ρούμελη (χώρα των ρωμιών δηλ. των Ελλήνων) από τα χρόνια της φραγκοκρατίας.

Η μόνη περιοχή της Στερεάς Ελλάδας που διαφοροποιείται ως προς τα υφολογικά χαρακτηριστικά των χορών της είναι η περιοχή των **Μεγάρων**. Αυτό οφείλεται στην παραθαλάσσια θέση τους, η οποία δημιούργησε από πολύ νωρίς δυνατότητες εμπορικών και πολιτισμικών συνδιαλλαγών με την Μ. Ασία , την Πελοπόννησο και τα νησιά του Αιγαίου. Εδώ το κλίμα μεταλλάσσεται, ελαφραίνει, ο χορός γίνεται πιο πηδηχτός και το τσάμικο χάνει την αίγλη του.

Οι κυριότεροι χοροί

ΤΣΑΜΙΚΟΣ Ανδρικός χορός, από τους πιο λεβέντικους ελληνικούς παραδοσιακούς χορούς. Θεωρείται όπως και ο Συρτός Καλαματιανός, πανελλήνιος χορός γιατί χορεύεται στις περισσότερες περιοχές της Ελλάδας. Το όνομά του το πήρε από την Τσαμουριά . Λέγεται και κλέφτικος γιατί χορευόταν από τους κλέφτες την εποχή της Τουρκοκρατίας . Αυτός που σέρνει το χορό , αυτοσχεδιάζει χορεύοντας στον τόπο , δηλαδή κάνοντας πηδήματα, ψαλίδια, στροφές, επιδεικνύοντας έτσι την λεβεντιά του και στις χορευτικές του ικανότητες.

ΣΥΡΤΟΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟΣ (ΚΑΓΚΕΛΙ) Χορός που χορεύεται σε πολλές περιοχές της Ελλάδας (Καλαματιανός).Αναφέρεται συχνά σαν πανελλήνιος χορός, ενώ ήταν άγνωστος ή επείσακτος στο μεγαλύτερο μέρος του ελληνικού χώρου. Έγινε το σύμβολο της απελευθερωμένης «Παλιάς Ελλάδας» κι έτσι διαδόθηκε και στις άλλες περιοχές πριν και μετά την ενσωμάτωσή τους στο ελληνικό κράτος.

ΚΟΥΛΟΥΡΙΩΤΙΚΟΣ Χορός από την Σαλαμίνα (Κούλουρη). Παραλλαγή Χασάπικου σε πιο γρήγορο ρυθμό και με πιο πολύπλοκα βήματα και τσαλίμια , που χόρευαν πολλά χρόνια πριν στη Σαλαμίνα, όπου υπήρχαν καλλίτεροι και διακεκριμένοι χορευτές, το συνηθέστερο ψαράδες.

ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΤΡΑΤΑΣ Χορός από τα Μέγαρα Αττικής. Η λέξη Τράτα είναι ιταλικής προέλευσης αλλά παρόμοια σε ετυμολογία με το Συρτός Η Μεγαρίτικη Τράτα χορεύεται το Πάσχα από περίπου είκοσι γυναίκες πιασμένες σταυρωτά .

ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ Χορεύεται από γεροντότερους γιατί είναι ασίκιος χορός σε δύο διαφορετικούς ρυθμούς Συρτό και Τσάμικο.

ΛΟΥΛΟΥΒΙΚΟΣ ή ΛΟΥΛΟΒΙΚΟΣ Ο Λουλοβίκος είναι πηδηχτός χορός που χορεύεται και στο γλέντι του γάμου. Οι παλιοί Μεγαρίτες διηγούνται πως ο Λουλοβίκος ήταν τάχα καράβι που δεν του έτρεφαν και τόση συμπάθεια γιατί τους ξεσήκωνε για τη σκληρή ξενιτιά.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΕΣ ΦΟΡΕΣΙΕΣ

Μέγαρα Αττικής

Βοιωτία Τανάγρα

Δεσφίνα Φθιώτιδας

Αράχωβα—Δελφοί

Φωκίδα

Σαρακατσάνα Αττικής

Περαχώρα Κορινθίας

Αιτωλία : Φορεσιά της Ναυπάκτου

Φόρεμα της αυλής του Γεωργίου του Α' εμπνευσμένο από την νυφική φορεσιά της Αττικής

Νυφική ενδυμασία πιθανόν από τα Μεσόγεια με τζάκο και κατωμάνικα της Βοιωτίας

Αθήνα : ντυμένες Βλάχες

Πηγή πληροφοριών : εγκυκλοπαίδειες και διαδίκτυο.

Η **Καίτη Μπαραμίλη** γεννήθηκε στο Κάιρο και αποφοίτησε από την Αμπέτσιο (ΣΤ' Εμπορικού) το 1967

Έχετε κάποια παλιά φωτογραφία από τα μαθητικά σας χρόνια στην Αμπέτσιο ή την ζωή σας στο Κάιρο; Σκανάρετέ την και στείλτε την στον Κάδμο !

Εμβόλια και Εμβολιασμοί

.....γράφει ο Δημήτρης Καφετζής, απόφοιτος 1962

Το εμβόλιο είναι μια ουσία, που συνήθως αποτελείται από μια ή περισσότερες πρωτεΐνες ή πολυσακχαρίτες, καμιά φορά από τεμαχίδια ιού ή βακτηρίου, ορισμένες φορές από εξασθενημένο μικροοργανισμό (ιό ή βακτήριο) και πρόσφατα μπορεί να είναι εξ ολοκλήρου συνθετικό, μιμούμενο τη σύνθεση του περιβλήματος ενός ιού (εμβόλιο κατά του ιού των ανθρωπίνων κονδυλωμάτων ή HPV) και αυτά αποτελούν το «αντιγόνο».

Στόχος του εμβολιασμού είναι η παρουσίαση του ακίνδυνου αντιγόνου στα κύτταρα του αμυντικού συστήματος του οργανισμού μας (λεμφοκύτταρα Β και Τ) και η εξάσκηση αυτών στο να τα αναγνωρίζουν και με την παρουσία τους να παράγουν αντισώματα που να τα δεσμεύουν και να φονεύουν τον μικροοργανισμό που τα έχει πάνω του.

Τα πλεονεκτήματα των εμβολιασμών είναι πάρα πολλά και τα μειονεκτήματά τους είναι πρακτικά μόνο το κόστος τους.

Τα εμβόλια είναι βιολογικοί παράγοντες που η μελέτη της αποτελεσματικότητας και της ασφάλειας αυτών είναι ιδιαίτερα απαιτητική, έτσι ώστε με βεβαιότητα να είναι δυνατός ο ισχυρισμός ότι τα εμβόλια είναι σχεδόν απόλυτα ασφαλή. Το «σχεδόν» χρησιμοποιείται για ορισμένες κατηγορίες ατόμων με ειδικά προβλήματα υγείας όπου ο εμβολιασμός μπορεί να μην είναι αποδοτικός ή να είναι πιθανή η πρόκληση ανεπιθύμητης ενέργειας.

Οι συνήθεις ανεπιθύμητες ενέργειες μπορεί να είναι ο ερεθισμός του δέρματος ή του μυός όπου έγινε το εμβόλιο. Πιο σπάνια μπορεί να προκαλέσει χαμηλό πυρετό.

Παρενέργειες όπως ο αυτισμός, η σκλήρυνση κατά πλάκας οι σπασμοί κ.ά.π. δεν έχουν καμιά σχέση με τους εμβολιασμούς και η εκδήλωσή τους σε κάποιο από τα εκατομμύρια άτομα που εμβολιάζονται είναι τυχαία, αφού έχει διαπιστωθεί ότι δεν είναι συχνότερη από όσο εκδηλώνεται σε άτομα που δεν έχουν εμβολιασθεί.

Κάθε χρόνο το υπουργείο υγείας εκδίδει πίνακα εμβολιασμών για παιδιά, εφήβους, ενήλικες και εγκύους. Το πρόγραμμα αυτό οφείλουμε όλοι να το ακολουθούμε έτσι ώστε να προστατεύουμε την υγεία μας, αλλά και την υγεία των ατόμων με τους οποίους ζούμε καθημερινά, ή συναντούμε στους χώρους εργασίας ή διασκέδασης.

Στόχος ενός προγράμματος εμβολιασμών είναι η επιτυχία της λεγόμενης «ανοσίας αγέλης». Η ανοσία αγέλης επιτυγχάνεται όταν το ποσοστό των εμβολιασμένων είναι τόσο υψηλό ώστε ο παθογόνος μικροοργανισμός να μην υπάρχει στο στοματοφάρυγγα των ατόμων που περιβάλλουν εκείνους που δεν έχουν εμβολιασθεί.

Ποια εμβόλια πρέπει να γίνονται

Για ότι αφορά τα παιδιά το πρόγραμμα είναι πλούσιο και πρέπει να ακολουθείται.

Για τους εφήβους πρέπει να γίνονται:

- Το 4-δύναμο αντιμηνιγγιτιδοκοκκικό (Menveo ή Niemenrix) άπαξ και το έναντι της ορομάδας Β (Bexsero) δις.
- Το έναντι διφθερίτιδος, τετάνου, κοκκύτου ενηλίκου τύπου, άπαξ.
- Της ηπατίτιδας Α (δις) και ηπατίτιδας Β (τρις), αν δεν είχαν γίνει στην παιδική ηλικία.
- Το αντιγριπικό εμβόλιο, εφόσον ο έφηβος ανήκει σε ομάδα υψηλού κινδύνου.

Η έγκυος πρέπει να εμβολιάζεται:

- Σε κάθε εγκυμοσύνη έναντι της διφθερίτιδος, τετάνου, κοκκύτου ενηλίκου τύπου, κατά προτίμηση κατά την διάρκεια του τρίτου τριμήνου της εγκυμοσύνης. Ο εμβολιασμός στοχεύει στην προστασία του νεογέννητου για τη διάρκεια των πρώτων δύο μηνών της ζωής του.

- Το αντιγριπικό εμβόλιο, επίσης κατά προτίμηση στη διάρκεια του τελευταίου τριμήνου, ωστόσο, επιβάλλεται σε οιοδήποτε μήνα της κύησης εφόσον διανύεται η περίοδος της γρίπης, δηλαδή οι μήνες από Νοέμβριο έως και Φεβρουάριο. Το εμβόλιο στοχεύει στην προστασία της μητέρας, της οποίας κινδυνεύει η ζωή από τυχόν προσβολή από γρίπη.
- Η εγκυμονούσα οφείλει να είχε εμβολιαστεί με όλα τα εμβόλια της παιδικής και εφηβικής ηλικίας.

Οι υπερήλικοι (>60-65 ετών) πρέπει να εμβολιάζονται:

- Το αντιγριπικό εμβόλιο κάθε χρόνο στα τέλη του Οκτωβρίου ή αρχές του Νοεμβρίου.
- Το 13-δύναμο συζευγμένο εμβόλιο κατά του πνευμονιοκόκκου (prevenar-13) άπαξ.
- Το 23-δύναμο πολυσακχαριδικό εμβόλιο κατά του πνευμονιοκόκκου (pnuemo-23) εξ μήνες έως ένα έτος από τον εμβολιασμό με το prevenar-13, άπαξ.
- Το τετραδύναμο αντιμηνιγγιτιδοκοκκικό εμβόλιο (Menveo ή Niemenrix) άπαξ.
- Προαιρετικά ο υπερήλικας που επιθυμεί να προστατευτεί καλλίτερα από την μηνιγγίτιδα θα μπορούσε να υποβληθεί στον εμβολιασμό κατά του μηνιγγιτιδοκόκκου της οροομάδας Β (Bexsero) με δύο δόσεις του εμβολίου και μεσοδιάστημα 2 – 3 μήνες.

Οι υπερήλικες που δεν είχαν εμβολιαστεί στο παρελθόν κατά της ηπατίτιδας Α και ηπατίτιδας Β, τώρα μπορούν να ελεγχθούν για αντισώματα κατά των νοσημάτων αυτών και εφόσον είναι αρνητικά οφείλουν να υποβληθούν στους εμβολιασμούς αυτούς.

Τα εμβόλια μαζί με το καθαρό πόσιμο νερό αποτελούν τον ισχυρότερο παράγοντα προστασίας της υγείας του ανθρώπου και τη μακροζωία.

Ο Δημήτρης Καφετζής αποφοίτησε από την Αμπέτειο Σχολή το 1962, έλαβε το πτυχίο της Ιατρικής το 1969 από το Πανεπιστήμιο Αθηνών και την ειδικότητα της Παιδιατρικής το 1974. Το 1977 ανακηρύχθηκε διδάκτωρ της Ιατρικής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Μετεκπαιδεύτηκε στην Παιδιατρική Λοιμωξιολογία στην Αθήνα, Μόναχο, Birmingham και Λονδίνο και στη συνέχεια στο Dallas του Texas. Από το 1976 εντάχθηκε στα στελέχη της Β' Παιδιατρικής Κλινικής του Πανεπιστημίου Αθηνών και το 2006 εξελέγη Καθηγητής της Παιδιατρικής αναλαμβάνοντας τη Διεύθυνση της Κλινικής. Μετά την αφυπηρέτηση από το Πανεπιστήμιο, για δύο έτη διηύθυνε την Παιδιατρική Κλινική του Ιατρικού Κέντρου Αθηνών. Ο Δημήτρης Καφετζής έχει δημοσιεύσει περισσότερες από 150 πρωτότυπες ερευνητικές εργασίες σε έγκυρα διεθνή περιοδικά και περισσότερες από 50 στην Ελληνική γλώσσα, ενώ έχει συγγράψει τέσσερα επιστημονικά βιβλία και μεγάλο αριθμό άρθρων ανασκόπησης της βιβλιογραφίας. Είναι μέλος Ελληνικών και διεθνών επιστημονικών εταιρειών, σε πολλές των οποίων είναι ιδρυτικό μέλος, καθώς και πρόεδρος ή μέλος του ΔΣ αυτών.

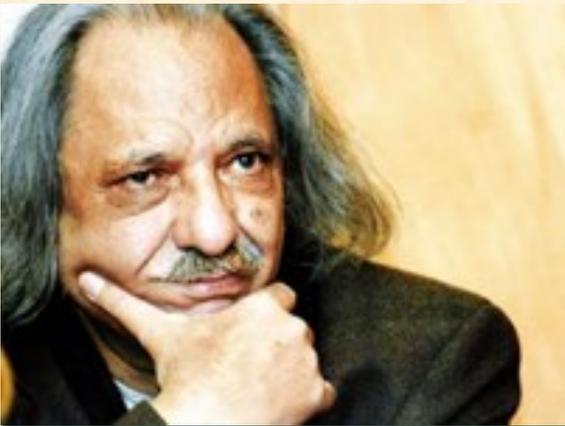

Η Ετήσια Τακτική Γενική Συνέλευση και η Κοπή της Πίτας του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής θα πραγματοποιηθεί την Κυριακή 1 Φεβρουαρίου 2015 και ώρα 12:00 στον Σύνδεσμο Αιγυπτιατών Ελλήνων (3ης Σεπτεμβρίου 56).

Ο ετήσιος χορός προγραμματίζεται για την Τετάρτη 18 Φεβρουαρίου 2015, ώρα 20:00, στον Σύνδεσμο Αιγυπτιατών Ελλήνων με την κουζίνα του Reda και μουσική/χορός με τον Τάκη Σφακιανόπουλο.

Πορτραίτα/Προφίλ Αμπετειανών

**Κώστας Φέρρης : «μα η τέχνη ΕΙΝΑΙ η τεχνική»
.....συνέντευξη στην Πέρσα Κουμούτση**

Πολυσχιδής, ανήσυχος κι ακάματος εργάτης της τέχνης, ο Κώστας Φέρρης γεννήθηκε στις 18 Απριλίου 1935 στο Κάιρο της Αιγύπτου. Είναι Έλληνας και η οικογένειά του έχει κυπριακές και λιβανέζικες καταβολές. Η παιδεία του ήταν πάντα προσανατολισμένη στο διεθνή ορίζοντα, αν και βασισμένη πάντα στις ελληνικές ρίζες του. Από αυτές ποτίζεται μέχρι σήμερα, σε αυτές ανατρέχει κι αυτές του υπαγορεύουν τις επιλογές του, ενώ έχουν επιδράσει σημαντικά στη διαμόρφωση τόσο του ίδιου ως ανθρώπου, όσο και των επαγγελματικών επιλογών του. Σκηνοθέτης και σεναριογράφος κινηματογράφου, θεάτρου, πολυμέσων και άλλων θεαμάτων, λιμπρετίστας, στιχουργός, θεωρητικός του οπτικοακουστικού, παραγωγός ταινιών και μουσικών έργων, μοντέρ και ενίοτε ηθοποιός ή τραγουδιστής, κατά καιρούς δημοσιογράφος, εκδότης, τηλεοπτικός παρουσιαστής και

δάσκαλος σκηνοθεσίας, με τρία διεθνή βραβεία και περισσότερα από 30 εθνικά, μέλος της Ακαδημίας Ευρωπαϊκού Κινηματογράφου, ο Κώστας Φέρρης υπήρξε ένας από τους πλέον πολυπράγμονες κινηματογραφικούς δημιουργούς στη χώρα μας. Τον συνάντησα και είχε την ευγενική καλοσύνη να μας αφιερώσει λίγο από το χρόνο του, φωτίζοντας λίγο περισσότερο γνωστές αλλά και άγνωστες πτυχές της δουλειάς του.

-Αγαπητέ κύριε Φέρρη, γεννηθήκατε στην Αίγυπτο, όπου περάσατε ένα σημαντικό μέρος της ζωής σας για το οποίο μιλάτε πάντα με νοσταλγία. Σε ποιο βαθμό σας έχει επηρεάσει η καταγωγή σας; Πιστεύετε ότι το περιβάλλον όπου μεγαλώνουμε επιδρά θετικά στη διαμόρφωση των αισθητικών επιλογών μας;

Αν και Καϊρινός, αυτό που μας χαρακτηρίζει είναι η «Αλεξανδρινή» (τη λένε και κοσμοπολίτικη) παιδεία μας. Για μας τους Αιγυπτιώτες, «όλα παίζουν». Και Δύση και Ανατολή και Βοράς και Νότος. Ο «μεταμοντερνισμός» είναι Αλεξανδρινή (Ελληνιστική) εφεύρεση. Δες τον τάφο της Αμφίπολης. Σφίγγες, Καρυάτιδες, Μωσαϊκό, όλα παίζουν και παντρεύονται υπέροχα μεταξύ τους. Είναι αυτό που δεν καταλαβαίνουν εύκολα οι Ελλαδίτες, που επιμένουν να... διαλέξουμε ανάμεσα στην Ανατολή και τη Δύση. Δες το σινεμά του Γιούσεφ Σαχίν. Δεν είναι τυχαίο που η γιαγιά του ήταν Ελληνίδα. Θα σου πω ακόμα και κάτι παράξενο. Η Επανάσταση της πλατείας Ταχρίρ, έγινε απ' αυτούς που είχαν σπουδάσει στο εξωτερικό, είτε είχαν την «κοσμοπολίτικη παιδεία που προσφέρει το Ιντερνέτ. Επέλεξαν τα καλά της Δύσης, απέρριψαν τα κακά, και τα συνδύασαν με τον εξαιρετικό συναισθηματισμό των Αιγυπτίων.

-Σκηνοθέτης και σεναριογράφος, κινηματογράφου, θεάτρου, πολυμέσων και άλλων θεαμάτων, λιμπρετίστας, στιχουργός σε τι διαφέρει η δημιουργία μέσω της γραφής από εκείνη του κινηματογράφου;

Στην ουσία, σε τίποτα. Το σενάριο είναι ένα μυθιστόρημα χωρίς φαντασία... Τη φαντασία συμπληρώνει η σκηνοθεσία. Έχει και το σινεμά τη δική του «γλώσσα», το δικό του συντακτικό, τη δική του «τέχνη του λόγου». Αλλά το θέατρο και η στιχουργική, λειτουργούν σε σχέση με τη μουσική τους, που αναπληρώνει τη φαντασία, και εμπνέει τον δημιουργό. Οι αναπαραστατικές τέχνες, λειτουργούν κυρίως στο «εδώ και τώρα» της παράστασης. Αντίθετα, στο μυθιστόρημα, και αυτό το ξέρεις εσύ από πρώτο χέρι, βασική κινητήρια δύναμη είναι η μνήμη.

-Κινηματογράφος: τέχνη και τεχνική, σε ποια ποσοστά;

Μα η Τέχνη ΕΙΝΑΙ η τεχνική. Όταν λέμε «Τέχνη Ποιητική», μεταφράζοντας κυριολεκτικά, θα πούμε «Κατασκευαστική Τεχνική». Είναι όλοι οι κανόνες που έλεγα, το συντακτικό, η γραμματική, οι μεταφορές, οι παρηχήσεις και συνηχήσεις, και όλα αυτά τα τρυκ που δίνονται σ' έναν δημιουργό, Φυσικά, με μία διαφορά: Η Τεχνική δεν είναι ένα εγχειρίδιο κατασκευής. Ο δημιουργός πρέπει να λειτουργεί από μνήμης, όπως ένας συγγραφέας που δε χρειάζεται να καταφεύγει κάθε λίγο και λιγάκι στο Συντακτικό του Τζάρντζανου! Φυσικά, η Μεγάλη Τέχνη, είναι

αυτή που υπερβαίνει τους κανόνες, και δημιουργεί καινούργιους Είναι επικίνδυνος αυτός ο πειραματισμός, αλλά όταν πετυχαίνει, έχουμε αριστουργήματα. Από τον Τζόυς ως τον Μπέκετ, κι από τον Πικάσο ως τον Γκοντάρ.

Έχετε συνεργαστεί με κορυφαίους σκηνοθέτες όπως τον Μιχάλη Κακογιάννη, τον Νίκο Κούνδουρο, τον Τάκη Κανελλόπουλο, Τζέιμς Νίλσον, Ρόμπερτ Άλντριχ, και πολλούς άλλους μεγάλους και σημαντικούς, τι αποκομίσατε από αυτούς, τι αποκόμισαν εκείνοι από εσάς.

Εγώ αποκόμισα πολλά, από λίγους. Από τον Κακογιάννη έμαθα την ανάγκη ηρεμίας στη διάρκεια του γυρίσματος, και την αγάπη του ηθοποιού στη διδασκαλία. Από τον Κούνδουρο την αεικνησία, και τη φροντίδα της λεπτομέρειας. Από τον Τάκη Κανελλόπουλο, στοιχεία της ίδιας της γλώσσας του σινεμά, την κίνηση της μηχανής, την αισθητική του κάδρου. Από τον Πολλέ, το πείσμα και την εμμονή στην ουσία των πραγμάτων. Από την άλλη, ξέρεις, οι σκηνοθέτες είναι πολύ εγωιστές, και... δεν αποκομίζουν πολλά από τους βοηθούς τους. Χρειάστηκε να περάσουν δεκαπέντε χρόνια για... ν' ανακαλύψει ο Κούνδουρος τις όποιες ικανότητές μου, κι από τότε, είναι αλήθεια, δεν ξεκινάει ταινία αν δε με υποβάλει πρώτα σε ανάκριση! Κι ενώ το «Μπορντέλο» είναι σε δική μου ιδέα, εντούτοις δε μου ζήτησε ποτέ να του γράψω σενάριο... Από την άλλη, είναι ένας άνθρωπος που αξιοποίησε στο έπακρο τη φιλία μας και τις συνεργασίες μας. Ο Jean-Daniel Pollet Αυτός ο πρωτοποριακός Γάλλος σκηνοθέτης, έμαθε τα πάντα για την Ελλάδα από μένα, και λάτρεψε τον Καζαντζάκη, τη Φαραντούρη, τον Ηνίοχο τω Δελφών. Σ' όλη του τη ζωή προσπάθησε να γίνει Έλληνας. Ευτυχώς που ήμουν δίπλα του, για να τον επαναφέρω στην τάξη του Αλεξανδρινού.

-Τηλεόραση. Από τους «Εμπόρους των Εθνών» ως σήμερα, τι έχει αλλάξει, τι έχει παραμείνει το ίδιο; Αν σας δινόταν η δυνατότητα να αλλάξετε κάτι στη σημερινή κρατική ή ιδιωτική τηλεόραση τι θα ήταν αυτό;

Η τηλεόραση, όσο κρατούσε το μονοπώλιο της Κρατικής, προσέφερε μια ελευθερία στη δημιουργία. Η δουλειά γινόταν με πολύ κέφι και δημιουργικότητα, γιατί κάναμε τα έργα χωρίς έξωθεν προδιαγραφές, και με πραγματική φροντίδα στον πολιτισμό. Δεν υπήρχε ανταγωνισμός, αλλά μόνο ευγενής συναγωνισμός. Θυμάμαι πως σε κάθε πρεμιέρα ενός σήριαλ ή αυτοτελούς εκπομπής, παίρναμε τηλέφωνο ο ένας τον άλλο να του πούμε μια καλή κουβέντα. Από τη στιγμή που μπήκε στο χορό η ιδιωτική τηλεόραση, οι (κακοί) έμποροι έκαναν γλέντι. Μπήκαν όλα στην υπηρεσία του κέρδους και της ακροαματικότητας, και το επίπεδο ξέπεσε σ' επίπεδα χυδαιότητας. Λέω «κακούς» τους εμπόρους της τηλεόρασης, γιατί απευθύνονται (υποτίθεται) στο «μεγάλο κοινό», με... δικά τους κριτήρια εμπορικότητας. Για να πιάσεις μεγάλους αριθμούς, πρέπει το έργο να είναι ουδέτερο, και να γαργαλάει τα πιο χαμηλά ένστικτα του κόσμου. Αυτό όμως είναι αδρανές, αέρας σκέτος, και δεν αποκομίζει τίποτα ο τηλεθεατής. Ακόμα και οι διαφημίσεις ανάμεσα, είναι αναποτελεσματικές. Ενώ η τηλεόραση που προτείνουμε εμείς παλιά, είχε πάθος, συγκίνηση, χαρά και ταύτιση. Και ήταν στην ουσία πιο κερδοφόρα. Αν μου δινόταν η ευκαιρία, κατ' αρχήν θα περιόριζα τους δημοσιογράφους και τις «ενημερωτικές» εκπομπές, στο 1/10. Κι από 'κεί και πέρα, θ' άνοιγα τις πόρτες σ' ελεύθερους σκηνοθέτες, με κέφι και καλλιέργεια, να προτείνουν τις δικές τους εκπομπές. Η τηλεόραση πρέπει να ξαναγίνει οπτικοακουστικό θέαμα, και όχι (κακό) ραδιόφωνο από τη μια, και σκουπιδοτενεκές από την άλλη.

-«Η Φόνισσα» 1974, «Προμηθέας σε δεύτερο πρόσωπο» 1975, «Δuo φεγγάρια τον Αύγουστο» 1978, «Ρεμπέτικο» 1983 και «Oh Babylon» 1988, σπουδαία έργα με, επίσης, εξαιρετικά ενδιαφέρουσα θεματολογία, αλλά πώς και δεν ασχοληθήκατε ακόμα με τη γενέτειρά σας;

Μα η γενέτειρά μου, «πέρασε» έμμεσα, κυρίως στο «Ρεμπέτικο». Αλλά για την Αίγυπτο, έχω έτοιμο το σενάριο του «Κούμπρι ελ Λεμούν», ή Pont Limoun όπως το λέγαμε οι ξένοι, και είναι η ιστορία ενός νέου μεγαλώνει στο Κάιρο με τρεις ευχές που περιμένει να του πραγματοποιήσει το τζίνι: 1. Να γνωρίσει τον έρωτα. 2. Να κάνει σινεμά. 3. Να πάει στην Ελλάδα. Είναι στις δεκαετίες του 1940 και του 1950, ανάμεσα στα μεγάλα ιστορικά γεγονότα. Είναι, πιστεύω, πολύ δυνατό σενάριο, και θα είναι... ακόμα πιο δυνατή ταινία. Μόνο που πρέπει να συμβούν δύο πράγματα: Να φτιάξει κάπως η κατάσταση στην Αίγυπτο, και να βρεθούν οι χρηματοδότες.

-Διατελέσατε Πρόεδρος Κριτικής Επιτροπής, φεστιβάλ Βαλκανικού Κινηματογράφου το 1981 και, βέβαια, παρακολουθείτε συνεχώς τις εξελίξεις. Πόσο διαφέρει ο κινηματογράφος των Βαλκανίων από τον άλλο της κεντρικής Ευρώπης χθες και σήμερα;

Ο Ευρωπαϊκός (Δυτικός) κινηματογράφος περνάει την περίοδο της μεγαλύτερης παρακμής του. Θα έπρεπε τα Βαλκάνια, που διατηρούν ευτυχώς το πάθος που τα κάνει να ξεχωρίζουν, να μπουν σφήνα. Δυστυχώς, στην Ελλάδα, που θα μπορούσε να πρωτοστατήσει, επεκράτησε τα τελευταία χρόνια η ξενομανία, η άγνοια, κι η εξευ-

τελισμένη τηλεοπτική λογική. Δε θέλει πολλά για να γίνει το θαύμα. Το είχαμε πετύχει ήδη, ανάμεσα στο 1978 και το 1985. Χρειάζεται όμως κινηματογραφική Παιδεία, αλλά και όρεξη για μάθηση από τους νέους σκηνοθέτες.

-Τι πέτυχε η Ομάδα για την ανανέωση του Ελληνικού Κινηματογράφου;

Η απάντησή μου είναι κάθετη: Έναν αληθινό ΘΡΙΑΜΒΟ. Παραλάβαμε ένα σινεμά που στην καλύτερη περίπτωση είχε να επιδείξει το «Ξύλο βγήκε από τον Παράδεισο», αλλά και πολλά-πολλά σκουπίδια (κι ας μη βαυκαλιζόμαστε), και γέννησε εκ του μηδενός ένα τσούρμο σκηνοθέτες που έγραψαν Ιστορία: Αγγελόπουλος, Κανελλόπουλος, Νικολαΐδης, Τάσιος, Τορνές, Θέος, Σταμπουλόπουλος, Σπετσιώτης, Μαρκετάκη, Περάκης, Μαυρίκιος, και πολλοί ακόμα, που απέδειξαν πως η Ελλάδα ΜΠΟΡΕΙ. Το ότι μας έφαγε ο άγριος ανταγωνισμός, ο φθόνος και η διαπλοκή με τα κομματικά συμφέροντα, δεν αφαιρεί την αξία του κινηματογράφου μας. Το σημαντικότερο επίτευγμα, ήταν η έρευνα στην ίδια τη γλώσσα του κινηματογράφου, κι αυτό μας αναγνωρίστηκε διεθνώς.

-Το «Ρεμπέτικο» υπήρξε έργο σταθμός στην καριέρα σας, πολλοί σας ταυτίζουν πια και με αυτή την ταινία. Τι σας ώθησε να ασχοληθείτε με τους ρεμπέτες;

Το ρεμπέτικο τραγούδι, το αγαπούσα από μικρός, επί ίσοις όροις με την όπερα, τη τζαζ, την αραβική μουσική κ.λ.π Στην Ελλάδα από το 1957, βρέθηκα ανάμεσα στους πρώτους «ρεμπετολόγους» όπως μας είπαν. Έτσι, ανακάλυψα πως την αληθινή Ιστορία ενός τόπου (της Ελλάδας συγκριμένα), δεν τη γράφουν τα πολιτικά γραφεία και τα σαλόνια, αλλά οι περιπλανώμενοι, οι αδέσποτοι, αυτοί που δεν έχουν στον ήλιο μοίρα, αυτοί που τα θέλουν όλα και δεν έχουν τίποτα να χάσουν. Είτε τους λέμε «περιθωριακούς», είτε είναι πρόσφυγες, ή μετανάστες. Αυτό, μαζί με την επιθυμία μου να γυρίσω μια «διαχρονική» ταινία μέσα από την Ελληνική Ιστορία, με οδήγησαν στο «Ρεμπέτικο». Θα σου πω κι ένα... μυστικό, που έχει ενδιαφέρον: Ο «Θιάσος» του Αγγελόπουλου, ξεκίνησε απ' αυτή τη δική μου (και μας) ιδέα. Κι όταν είδα την ταινία, κατάλαβα το... λάθος μου! Σε πρώτο επίπεδο, δε μπορούσε να είναι η Ιστορία και στο βάθος τα πάθη των ανθρώπων. Έτσι, ψάρεψα την ηρωίδα, Μαρίκα, και την έφερα σε πρώτο επίπεδο, με την Ιστορία στο βάθος. Το «Ρεμπέτικο» είναι η ανατροπή του «Θιάσου».

-Ξέρω, όμως, ότι γράφετε και ότι έχετε κατά νου μια αυτοβιογραφία που σκέφτεστε να την ολοκληρώσετε. Στα αλήθεια, πόσο δύσκολο είναι για ένα δημιουργό να αποκαλύπτει κρυφές ή άγνωστες πτυχές της ζωής του;

Όπως σου είπα πιο πάνω, η δημιουργία ενός γραπτού έργου, βασίζεται στη μνήμη. Κι όταν έχεις κατακτήσει μια πλήρη συνείδηση του εαυτού σου, κι όταν παρ' όλα αυτά δε χάνεις το χιούμορ σου, προκύπτει μόνο το θέμα της οικονομίας... Είναι τόσες πολλές οι κρυφές αλλά και οι φανερές πτυχές της ζωής ενός ανθρώπου, που πρέπει να βρεις το κουράγιο να... επιλέξεις τις πιο σημαντικές

-Μιλήστε μας λίγο για τη Παρισινή σας περίοδο, σε ποιο βαθμό σας σφράγισε ως άνθρωπο, αλλά και ως καλλιτέχνη;

Το Παρίσι όχι μόνο δε με απογοήτευσε, αλλά ανταποκρίθηκε τέλεια στις προσδοκίες ενός Αλεξανδρινού με γαλλική κουλτούρα (συν τοις άλλοις). Αλλά είχα και την τύχη, να ξεσπάσει η μοναδική Επανάσταση στην Ιστορία που... πέτυχε! Και λέω πέτυχε, γιατί ακριβώς δεν διεκδίκησε ούτε κέρδισε καμία Εξουσία, κι αυτό είναι η ουσία μιας αληθινής Επανάστασης. Όπως λέγαμε και τότε, λέμε και σήμερα, πως «τίποτα δε μπορεί να είναι όπως πριν το Μάη». Ούτε το έργο μας, ούτε η ίδια η ζωή μας. Ο Μάης του 1968 μας θύμισε πως το σημαντικότερο αγαθό, είναι η Αξιοπρέπεια του ανθρώπου, όπως ακριβώς διακήρυξαν οι Φλωρεντινοί Ουμανιστές.

-Στιχουργός και ενίοτε τραγουδιστής. Μιλήστε μας λίγο για αυτή σας τη πτυχή την οποία λίγοι από εμάς γνωρίζουν.

Στα νιάτα μου, τραγουδούσα σ' ένα τρίο που οργάνωσε ο φίλος μου Νίκος Πίτσικας, και είχε τον τίτλο The Devils! Επίσης, δημοσίευα στην «Ημέρα» Αλεξανδρείας τα έμμετρα ποιήματα των εφηβικών μου ανησυχιών... Έτσι, όταν χρειάστηκε, το 1965, έγραψα το «Φανταράκι» που τραγούδησε ο Ζαμπέτας. Από κει και πέρα, και κυρίως μετά το 1968, ήρθαν... οι παραγγελίες. Πρώτα ο Παπαθανασίου με το «666», ύστερα ο Ξαρχάκος με το «Ήτανε μια φορά», και άλλα. Από το 1986 και πέρα, γράφω στίχους για τη Θέσια Παναγιώτου, κι εκείνη τους μελοποιεί.

Αλλά φυσικά, για μένα, είναι πάρεργο –κι αυτό δε σημαίνει πως δεν δίνω όλο μου τον εαυτό όταν γράφω.

-Είστε ένας ανήσυχος, πολυπράγμων και εξαιρετικά δραστήριος άνθρωπος, πετύχατε πολλά, αλλά είμαι βέβαιη πώς έχετε θέσει καινούριους στόχους. Ποια είναι λοιπόν τα μελλοντικά σας σχέδια;

Άπειρα! Στο γράψιμο, ένα μυθιστόρημα, «Το Βιβλίο του Φερουατζί», που συγγενεύει με τον Χαλίλ Γκιμπράν, τον Αμίν Ριχάνι και άλλους Λιβανέζους. Ακόμα τελειώνω τη μελέτη μου για τη γλώσσα του κινηματογράφου, 500 περίπου σελίδες, που έχει τον τίτλο ΚΙΝΟΛΟΓΙΚΟΝ. Για τον κινηματογράφο, εκτός από το «Κούμπρι ελ Λεμόν», έχω άλλο ένα σχέδιο–μυστικό και μη ανακοινώσιμο... Για το θέατρο, ένα παιδικό μιούζικαλ, «Η Αλίκη στη χώρα του Θανάση». Επίσης, το λιμπρέτο για μια όπερα, την «Αρέθα» (το τραγούδι του νεκρού αδελφού). Κι άλλα, κι άλλα. Αλλά το σημαντικότερο είναι ένα σχέδιο για την δημιουργία μιας σύγχρονης Μεθόδου διδασκαλίας με τη χρήση των προγραμμάτων Multimedia, για την Παιδεία και την Εκπαίδευση. Είναι 20 χρόνια τώρα που δουλεύω πάνω σ' αυτό το πρόγραμμα, και ήρθε η ώρα να το πραγματοποιήσω. Είναι, πιστεύω τόσο εγώ όσο και οι συνεργάτες μου, μία μέθοδος που θ' αποτελέσει αληθινή επανάσταση, αφού επαναφέρει στην Παιδεία την ίδια την ουσία της, δηλαδή την ψυχαγωγία.

-Σας ευχαριστώ θερμά και σας εύχομαι κάθε επιτυχία.

Βιογραφικό σημείωμα

Ο **Κώστας Φέρρης** σπούδασε στη θρυλική Αμπέτσιο Σχολή και στη Δραματική Σχολή του Τάκη Τσάκωνα στο Κάιρο, στην Ανωτέρα Σχολή Κινηματογράφου στην Αθήνα, και συνέχισε τις σπουδές του στη Ναντέρ και στη Σορβόνη, στο Παρίσι. Απ' το 1957 εγκαθίσταται στην Ελλάδα. Δουλεύει ως βοηθός σκηνοθέτη σε περισσότερες από 60 ταινίες μυθοπλασίας. Συνεργάζεται, ανάμεσα σε άλλους, με τους Μιχάλη Κακογιάννη, Νίκο Κούνδουρο, Τάκη Κανελλόπουλο, Γρηγόρη Γρηγορίου, Άντριου Μάρτον, Τζέιμς Νίλσον, Ρόμπερτ Άλντριχ, Έντουαρντ Μολινάρο, Ρίτσαρντ Σαραφιάν, Λάζλο Μπένεντεκ, Ρίτσαρντ Γουίλσον, Πιέρ Καστ, Ζαν-Ντανιέλ Πολέ κ.ά. Εντάσσεται στην ομάδα έρευνας για το ρεμπέτικο τραγούδι, και συγχρόνως δημιουργείται, με δική του κυρίως πρωτοβουλία, η Ομάδα για την ανανέωση του Ελληνικού Κινηματογράφου. Μέχρι το 1967, σκηνοθετεί την πρώτη του ταινία μικρού μήκους, «Τα ματόκλαδά σου λάμπουν» (1961). Το 1963 συμμετέχει ως ένας εκ των δύο τεχνικών βοηθών στην ταινία του σκηνοθέτη Μανώλη Σκουλούδη «Ένας ντελικανής» και το 1965 σκηνοθετεί την πρώτη του ταινία μεγάλου μήκους, «Μερικές το προτιμούν χακί». Την ταινία «Ένας ντελικανής» θα προσπαθήσει να οικειοποιηθεί σαράντα ένα χρόνια αργότερα (2004) σε βιβλίο των Γιάννη Φραγκούλη και Κώστα Φέρρη με τίτλο «Κώστας Φέρρης». Από πριν, αλλά και κατά τη διάρκεια της εξορίας του στο Παρίσι (1967-1973), συνεργάζεται στενά με το Γάλλο σκηνοθέτη (και φίλο του από το 1962) Ζαν Ντανιέλ Πολέ. Μαζί του συμμετέχει ενεργά στο κίνημα του Μάη του 1968. Σ' αυτό το χρονικό διάστημα γνωρίζεται επίσης με τους Volker Schloendorf, Werner Herzog, Barbet Schroeder, Nicholas Ray, Samuel Fuller, Ruy Guerra, Anatole και Pascale Dauman και άλλους. Το σενάριο μιας ταινίας, μία όπερα και ένα ροκ-ορατόριο σφραγίζουν την Παρισινή του περίοδο. Μετά την επιστροφή του στην Ελλάδα, το 1973, σκηνοθετεί τις ταινίες: «Η Φόνισσα», 1974, «Προμηθέας σε δεύτερο πρόσωπο», 1975, «Δυο φεγγάρια τον Αύγουστο», 1978, «Ρεμπέτικο», 1983 (Αργυρή Άρκτος Φεστιβάλ Βερολίνου, 1984 και Μεγάλο Βραβείο Φεστιβάλ Αλεξάνδρειας, 1985), και «Oh Babylon», 1988, καθώς και εννέα τηλεοπτικές σειρές, συνολικής διάρκειας περίπου 120 ωρών, για την Ελληνική τηλεόραση, αλλά και περισσότερες από 80 ώρες μουσικών προγραμμάτων, ντοκιμαντέρ, εκπαιδευτικών και ερευνητικών ταινιών. Χαρακτηριστικές είναι οι σκληρές πολεμικές σκηνοθετών -κριτικών, στις οποίες ο Φέρρης πρωτοστατεί από το 1974 ως το 1990. Πηγή: fractal.gr

Η **Πέρσα Κουμούτση** γεννήθηκε στο Κάιρο και αποφοίτησε από την Αμπέτσιο Σχολή, Κλασικό Τμήμα, το 1976

Ανακοινώσεις και νέα του Συλλόγου

1. Το Διοικητικό Συμβούλιο αποφάσισε όπως η Κοπή της Βασιλόπιτας 2015 γίνει την Κυριακή 1^η Φεβρουαρίου στις 12:00, μαζί με την Ετήσια Τακτική Γενική Συνέλευση στον Σύνδεσμο Αιγυπτιωτών Ελλήνων (Σ.Α.Ε.), 3^{ης} Σεπτεμβρίου 56, στον 1^ο όροφο. Η παρουσία σας είναι απαραίτητη.
2. Ο ετήσιος χορός για τη νέα χρονιά προγραμματίζεται για την Τετάρτη 18 Φεβρουαρίου και ώρα 20:00 στον Σύνδεσμο των Αιγυπτιωτών που είναι και η μέρα που συναντώνται οι Αμπετεϊανοί στην «Παρέα της Τετάρτης». Όπως οι περισσότεροι γνωρίζουν η συμμετοχή είναι 15,00 € με μπουφέ από Αιγυπτιακές λιχουδιές, το κρασί και γλυκό, από την κουζίνα του Reda. Φυσικά θα φέρουμε και συζύγους για να γιορτάσουμε με χορό και τραγούδια που ευγενικά προσφέρει ο Τάκης Σφακιανόπουλος και η παρέα του.

Ηλεκτρονικό μήνυμα με λεπτομέρειες των δύο εκδηλώσεων θα σταλεί στα μέλη μας.

“ΚΑΔΜΟΣ”

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 1	ΜΑΪΟΣ 1947	ΤΙΜΗ Γ.Δ. 4
-----------	------------	-------------

Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ

‘Ο Μαθητικός κόσμος της ‘Αμπετείου Σχολής είχε ένα κενό στη ζωή του κι’ αυτό το κενό ήταν ή έλλειψη ενός όργανου του Μαθητικού κόσμου, ενός περιοδικού που θα έκφραζε τη χαρά, τους πόθους, και τις σκέψεις της Μαθητικής νεολαίας, ενός συμπαραστάτη στη ζωή του μαθητή, και αυτό το κενό έμεις σήμερα πάμε να το γεμίσουμε, όσο μπορούμε, με την έκδοση του ΚΑΔΜΟΥ.

Το περιοδικό μας δέν έχει τόν προορισμό τών άλλων περιοδικών. Δέν βγαίνει για έμπορικούς σκοπούς, ούτε να προπαγανδίση κάτι· βγαίνει σάν καθαρά Μαθητικό περιοδικό, που θα περικλείνη τή ζωή και τή δράση της Μαθητικής Νεολαίας.

Δέν είναι περιοδικό που θα περικλείνη άρθρα και δοκίμια μεγάλων άνδρων· είναι μια ήρωική προσπάθεια, για τήν ανάπτυξη και ανάδειξη του μαθητού, είναι τó εργατήριο όπου μέσα ό κάθε μαθητής θα δοκιμάση τόν έαυτό του, τις δυνάμεις του, θ’ άκονίση τó πνεύμα του, θα κουράση τή σκέψη του για να άποδώση τώρα σάν μαθητής κι’ αύριο σάν άνθρωπος κοινωνικός. Τό περιοδικό μας είναι ό βοηθός του κάθε μαθητή ξεχωριστά, είναι ό σύντροφος που θ’ άκούση όλες τις φωνές της μαθητικής νεολαίας, είναι τó όργανο του μαθητικού κόσμου.

Μέσα στο περιοδικό «μας» θα φανούν τά πρώτα δημιουργήματα που ίσως θα φοβόμασταν να δείξωμε έξω.

Στις γραμμές του «ΚΑΔΜΟΥ» θ’ άτσαλωθούν οι ψυχές τών μαθητών, θ’ άκουστούν στοργικά και με κατανόηση· όλοι οι μαθηταί έχουν δικαίωμα στο περιοδικό τους.

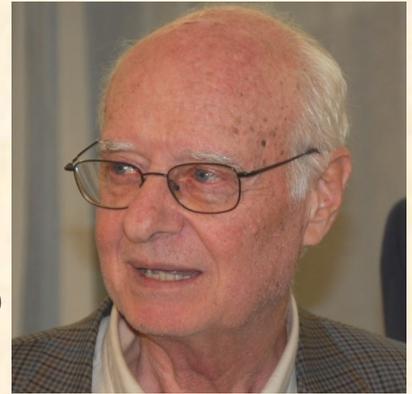
Σκοπός μας είναι να βοηθήσουμε κάθε μαθητική τάση, κι’ έκδήλωση· σκοπός μας είναι να δημιουργήσουμε κοινωνικά ώφέλιμους ανθρώπους, χρήσιμους για τόν έαυτό τους και για τόν συνάνθρωπό τους γενικά.

Αυτή ή προσπάθειά μας άν πετύχη θάβναι ή μεγαλύτερη νίκη όλωνών μας.

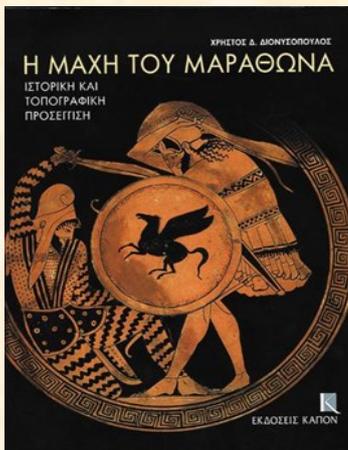
Η ΣΥΝΤΑΞΗ

Βράβευση καθηγητή της Αμπετείου

Με χαρά σας ανακοινώνουμε την βράβευση του καθηγητή Χρήστου Διονυσόπουλου από την Ακαδημία Αθηνών την 19 Δεκεμβρίου 2014 για το βιβλίο του «Η Μάχη του Μαραθώνα. Ιστορική και τοπογραφική προσέγγιση» (Εκδόσεις Καπόν, Αθήνα 2012). Σύμφωνα με την Ακαδημία Αθηνών το βιβλίο αποτελεί «την πληρέστερη και πλέον διεξοδική πραγμάτευση της Μάχης του Μαραθώνος το 490 π.Χ. γραμμένης από Έλληνα και από τις πλέον άρτιες επιστημονικώς».

Ο Χρήστος Δ. Διονυσόπουλος γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε κλασική φιλολογία, ιστορία και αρχαιολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, αιγυπτιολογία στο Πανεπιστήμιο του Καΐρου, επιγραφική, παπυρολογία και νομισματολογία στο Πανεπιστήμιο της Λιέγης. Εργάστηκε ως αρχαιολόγος σε ανασκαφές και ως καθηγητής και διευθυντής γυμνασίων και λυκείων στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Διετέλεσε επιστημονικός συνεργάτης της Ακαδημίας Αθηνών και Σχολικός Σύμβουλος φιλολόγων.

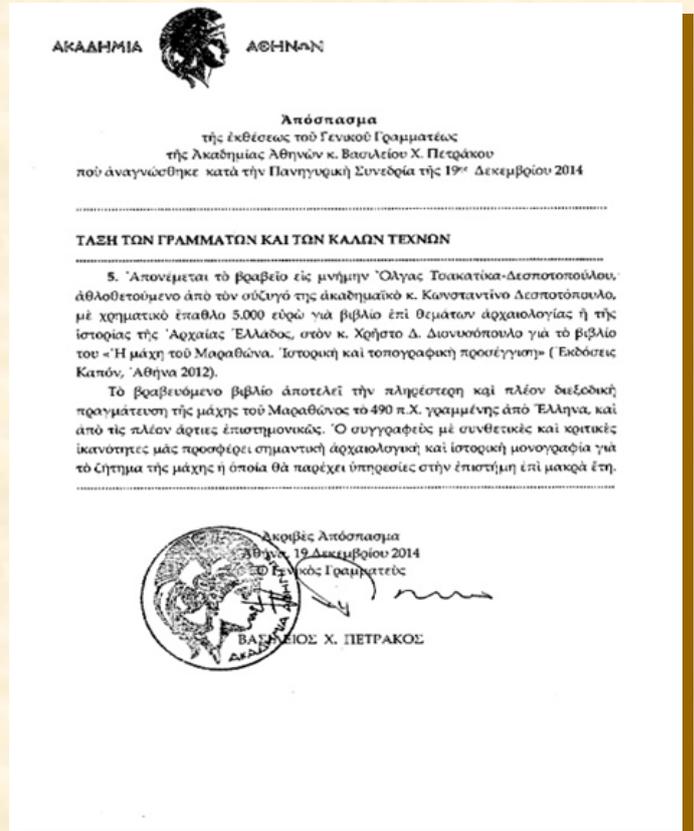
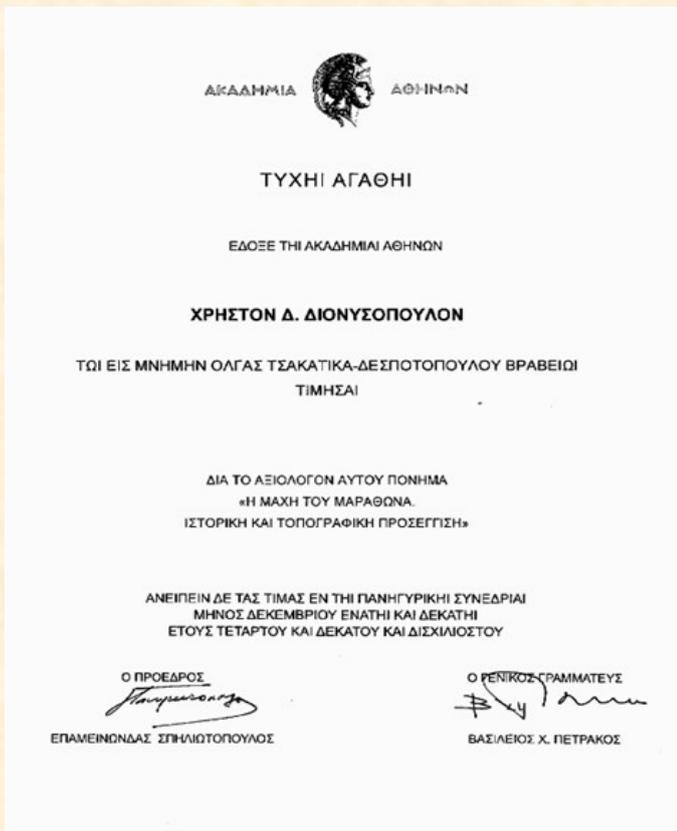

Υπήρξε καθηγητής Φιλολογος στην Αχιλλοπούλειο Σχολή και μετέπειτα στην Αμπέτειο Σχολή Καΐρου στις αρχές της δεκαετίας του 60.

Συγχαρητήρια στον καθηγητή μας και εις ανώτερα !

Αν θέλετε περισσότερες πληροφορίες για το έργο του κ. Διονυσόπουλου, επισκεφτείτε την παρακάτω ηλεκτρονική διεύθυνση:

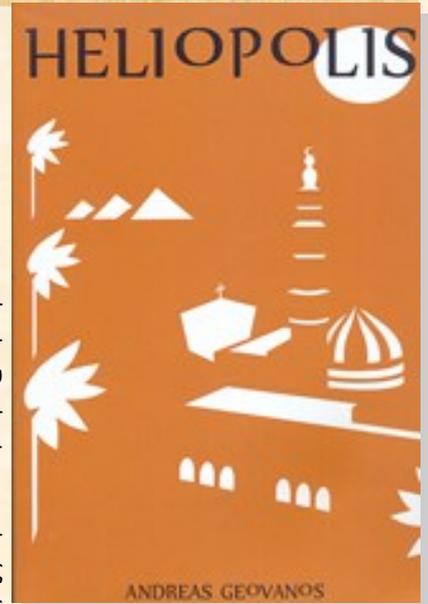
<http://www.enet.gr/?i=news.el.article&id=340089>

Βιβλία/Εκδόσεις Αμπετειανών

Ανδρέας Γιοβάνος : “ HELIOPOLIS”

.....γράφει ο Λάκης Πεζάς

Το βιβλίο του Γιοβάνου, είναι ένα ιστορικό μυθιστόρημα, μια ιστορία αγάπης, έρωτα, περιπέτειας και ακατάπαυστης δράσης, καθώς και πολιτικών εξελίξεων στην Αίγυπτο, που σκιαγραφεί έντεχνα τους Έλληνες της Αιγύπτου - του Καΐρου και της Ηλιούπολεως - με φόντο την μικρή Ελληνική Κοινότητα στην Ηλιούπολη, αυτό το γλαφυρό κάποτε προάστιο του Καΐρου, που έχτισε ο Βέλγος Βαρόνος Emrain μέσα στην Αραβική έρημο.

Από τα πολλά ιστορικά γεγονότα που αναφέρονται στο βιβλίο, η δολοφονία του Σαντάτ από ισλαμιστές καθώς και η κατάκτηση της Αιγύπτου από τους Άραβες, και η αλλαγή της επίσημης θρησκείας της χώρας, από Χριστιανική σε Ισλαμική, εξέχουν σε περιγραφή. Αλλά και το χτίσιμο του Καΐρου στις 5 Αυγούστου του 969 καθώς και η θέση της Ηλιούπολεως, αρχαίας και νέας, στην εξέλιξη της ιστορίας της Αιγύπτου, και βεβαίως οι Έλληνες, που συνεχώς διακρίνονται παρασκηνακά, εγκλείονται στο «ιστορικό» μέρος αφειδώς.

Σύνοψις:

Με αφορμή την επιστροφή στο Κάιρο το 1981 του Αιγυπτιώτη Στέφανου, από την Νέα Υόρκη, το βιβλίο παρουσιάζει την Αίγυπτο όπως την βρήκε και τις σχέσεις του με τους νέους και παλιούς του φίλους στο Κάιρο και την Ηλιούπολη. Μία αρχικά σύντομη σχεδιασμένη παραμονή του, τραβάει σε μάκρος, αφού ερωτεύεται τρελά μία νεαρή Σαμπλίδα (Grec Catholic) την Lylla, που για χάρη της αναβάλλει την αναχώρησή του σε αόριστο χρόνο. Ταυτόχρονα γνωρίζεται με την πανέμορφη συγγραφέα Ελένη, φίλη του Ηλιουπολίτη μεγαλοεργοστασιάρχη Τέο Αναστασιάδη.

Με τον πρώην καθηγητή του των Αραβικών από το Λύκειο της Αμπετείου Σχολής ανακαλύπτει πλούσιες πτυχές της Αιγυπτιακής ιστορίας που καθλώνουν τον αναγνώστη. Ο Γιοβάνος χρησιμοποιεί έντεχνα τον Άραβα καθηγητή του και στις καθημερινές τους συναντήσεις, σ' ένα μικρό πανάρχαιο Αραβικό καφενείο στην Σούμπρα, με τσάι και ναργιλέ, μας ξεναγεί με μαεστρία σε όλο το φάσμα της πλούσιας Αιγυπτιακής ιστορίας και του Αιγυπτιακού λαού.

Περιγράφονται : Κόπτες, Μουσουλμάνοι Φατιμίδες και Μαμελούκοι, Εβραίοι, Σαμπλίδες, Ευρωπαίοι, και βεβαίως Έλληνες που έζησαν στην Αίγυπτο, όλοι αυτοί που ήρθαν, έμειναν, δούλεψαν, έχτισαν, βοήθησαν, πλούτισαν εαυτούς και την χώρα τους, οι πολλοί που έφυγαν, με ή χωρίς πικρία, και αυτοί που έμειναν αναφέρονται εδώ.

Είπαν για το HELIOPOLIS:

Έφη Μαλαχία-Χαλκιά. “Το βιβλίο είναι ένα όμορφο ταξίδι στα λημέρια της παιδικής ηλικίας μας. Γλυκές εικόνες ξεπροβάλλουν από τις σελίδες του και μας γεμίζουν συγκίνηση για όσα ζήσαμε στη δική μας Ηλιούπολη.”

Λάκης Πεζάς. «Αν διαβάσετε Αγγλική λογοτεχνία, σας το συνιστώ απεριόριστα, αν έχετε φίλους Αιγυπτιώτες, ή μη, στο εξωτερικό, το βιβλίο αυτό θα τους συγκινήσει, πληροφορήσει, εξηγήσει και κρατήσει το ενδιαφέρον τους, από την πρώτη μέχρι την τελευταία του σελίδα.»

Μίμης Πιερός. «Ο Γιοβάνος χρησιμοποιεί έντεχνα τον Άραβα καθηγητή του και στις καθημερινές τους συναντήσεις, σ' ένα μικρό πανάρχαιο Αραβικό καφενείο στην Σούμπρα, με τσάι και ναργιλέ, μας ξεναγεί με μαεστρία σε όλο το φάσμα της πλούσιας Αιγυπτιακής ιστορίας και του Αιγυπτιακού λαού.»

P. Photinos. «This is one of the best books on Egypt, with a wonderful description of the modern society, tracing it back to ancient times, and a lovely romance story. Descriptions are fascinating...almost like being in Egypt. It is rich in experience and masterful in character analysis. »

Angelos Koutroubakis. "Amazing trip to the past and the present! *****"

Αντώνης Πατρινός. «Με το βιβλίο «HELIOPOLIS του Ανδρέα Γιοβάνου περπάτησα ξανά, μετά από 55 χρόνια, σε αγαπημένα μέρη της Ηλιουπόλεως και θυμήθηκα εστιατόρια, ξενοδοχεία, κινηματογράφους και καταστήματα όπου σύχναζα έφηβος, με την πολιτική ατμόσφαιρα που επικρατούσε γύρω μου τα χρόνια που μαθήτευα στην Αμπέττειο. Οι Αιγυπτιώτες Έλληνες, ειδικά του Καΐρου, θα ενθουσιαστούν.»

ΣΣ. Το εξαιρετικό βιβλίο HELIOPOLIS, που εκδόθηκε πρόσφατα στην Αμερική στα Αγγλικά, του φίλου Ηλιουπολίτη-Αμπετειανού Ανδρέα Γιοβάνου, υπάρχει και στην Ελληνική αγορά, στην Αγγλική του έκδοση, από τα PUBLIC στην Ελλάδα και Κύπρο. Το HELIOPOLIS μπορείτε να παραγγείλετε από τα PUBLIC HELLAS δίνοντας τον κωδικό 0820997. Κοστίζει Ευρώ 15.00 με παραλαβή από το κατάστημα σε ένα μήνα. Εκτός Ελλάδος το HELIOPOLIS υπάρχει στα κατά τόπους Amazon.com.

Ο Ανδρέας Γιοβάνος γεννήθηκε στο Κάιρο και αποφοίτησε από την Αμπέττειο το 1966 (Κλασικό Τμήμα). Ζει μόνιμα στην Βοστώνη και επισκέπτεται συχνά την Ελλάδα.

Αιγυπτιώτικα Ανέκδοτα/Ψυχαγωγία/Σπαζοκεφαλιές

.....γράφει ο Πλάτων Μπαγάνης, απόφοιτος 1958

ΚΟΥΙΖ

Ποιός άραγε να είναι ο αξέχαστος Αιγύπτιος Υπουργός που εικονίζεται στην παρακάτω φωτογραφία και έμεινε γνωστός από τη φράση «Η μόρφωση είναι σαν τον αέρα που αναπνέομε και το νερό που πίνουμε»;

.....η απάντηση στο επόμενο τεύχος

ΤΑ «ΕΛΛΗΝΙΚΑ» ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΩΝ

Καλαντάρι: Το ημερολόγιο (από το Γαλλικό "Calendrier")

Λούστρο: Ο πολυέλαιος (από το Γαλλικό "Lustre")

Κουρμπάτσι: Το καμουτσίκι (από το Αραβικό "Kourbak")

Γαφίρης: Ο φύλακας (συνήθως βραδινός) (από το αραβικό "ghafir")

Πομάδα: Η αλοιφή (από το Γαλλικό "pomade")

Κάσα: Το ταμείο (από το Γαλλικό "caisse", εξ ου και "κασιέρα" = η ταμίας από το επίσης Γαλλικό "caissiere")

Μπιλάντζο: Ο ισολογισμός (από το Ιταλικό "bilancio")

Σουλτανία: Ο πλήινος κεσές (από το Αραβικό sultaneya")

Μπουγιότα: Η θερμοφόρα (από το Γαλλικό "boullote")

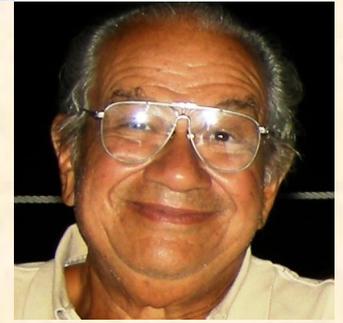
Μπισικλέτα : Το ποδήλατο (από το Γαλλικό "bicyclette")

Ο Πλάτων Μπαγάνης γεννήθηκε στο Κάιρο και αποφοίτησε από την Αμπέττειο, Κλασικό Τμήμα, το 1958.

Νέα/Άρθρα για την Αρχιεπισκοπή Μονής Σινά

Αρχιεπισκοπική Επέτειος

.....γράφει ο Λάμπρος Μπενοβίας, απόφοιτος 1960

«Κάθε στιγμή μέσα στη ζωή του ανθρώπου έχει διαφορετικό βαθμό έντασης, ανάλογο προς το βάθος που έχει εκάστοτε η ψυχική και πνευματική ζωή. Έτσι είναι δυνατόν να εξηγηθεί το διαφορετικό βάθος του πνεύματος των ανθρώπων και των εποχών».

Ένας από τους δρόμους για να δούμε την αξία που έχει η στιγμή για το πρόσωπο είναι και η ποίηση.

Ο ποιητής μας παρουσιάζει μια κατάσταση ανάγλυφη ενώπιον μας και τότε βλέπουμε πόσο βαρύ είναι το νόημα και το περιεχόμενο, κυρίως εκείνης της στιγμής που τιμάται ένα πρόσωπο όπως σήμερα που είναι μια κατάλληλη επετειακή (ιστορική) ευκαιρία και προσιδιάζει να πρωτεκφωνηθεί ένα αφιερωτικό στιχουργικό σκιστάρισμα, προσαγορεύοντας μια αξιαγάπητη ιεραρχική μας φυσιογνωμία:

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΙΝΑΙΟΥ ΕΝΤΟΣ ΠΟΡΕΙΑΣ

ΕΝΘΕΟΥ ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΑΣ

Τους βυσσοδομούντες
δαίμονες κοινούς
Τους αβύσσους δομούντες
δεινώς δένει ως νους

Φαίνει φως σε φάσεις
ροπών της ροής
Και βαίνει σε βάσεις
τροπών της ζωής

Ως κύριος και ήρωας
προς το όρος Σινά
κρύβει ένα κύρος
στον Κριτή σιμά!

Όντως ούτε η θρησκεία θα μπορούσε να βρει θερμότερο ζηλωτή, ούτε το ιερατείο τιμαλφέστερο κόσμημα διεθνούς ακτινοβολίας!

Εγκάρδια σας ευχόμαστε ο Επουράνιος Πατέρας να ενισχύει με την Χάρη Του την υμέτερη Σεβασμιότητα στην επιτέλεση των υψηλών καθηκόντων της.

Ο Λάμπρος Μπενοβίας είναι σήμερα Κοινωνιολόγος Καθηγητής της Αμπετείου Σχολής Καΐρου. Αποφοίτησε από την Αμπετείο Σχολή (Εμπορικό Τμήμα) το 1960.

Ο Σύλλογος Αμπετείου Σχολής στηρίζεται στα μέλη και στους φίλους του και στη συμμετοχή τους στις δραστηριότητες και στις εκδηλώσεις που διοργανώνει. Μη ξεχνάτε να καταβάλλετε τη συνδρομή σας.

Αμπετεϊανοί που μας άφησαν μέσα στο 2014

1. **Αριστείδης Φρονίστας**. Την Δευτέρα 10 Φεβρουαρίου 2014, η Αμπετεϊος Σχολή έχασε έναν από τους πιο καταξιωμένους αποφοίτους της και εμείς στον Σύλλογο Αμπετεϊου Σχολής, έναν από τους καλύτερους φίλους μας, τον Αριστείδη Φρονίστα, απόφοιτο Πρακτικού του 1966. Γέννημα θρέμμα του Καΐρου ο Αριστείδης, μετά την αποφοίτησή του από την Αμπέτειο, συνέχισε τις σπουδές του στην Πολυτεχνική Σχολή του Πανεπιστημίου του Καΐρου (BSc Engineering), στο Columbia Univ, (MSc Computer Sciences) και στο Stanford Univ. (PhD Management Sciences). Εργάστηκε σε μεγάλες επιχειρήσεις στην Αμερική μέχρι το 1993 οπότε γύρισε στην Ελλάδα για να συνεχίσει την λαμπρή καριέρα του με αντίστοιχη, επιτυχημένη δραστηριότητα.
2. **Γιώργος Πάντος**. Απόφοιτος του 1962 μας έφυγε 23 Μαΐου 2014. Μετά την αποφοίτησή του από την Αμπέτειο ήρθε στην Ελλάδα σπούδασε και στη συνέχεια πήγε στην Νότια Αφρική να εργασθεί. Στη συνέχεια με τον γάμο του γυρίζει στην Ελλάδα και προσλαμβάνεται στην Philip Morris αναλαμβάνοντας την διεύθυνση στα υποκαταστήματα της Βορείου Αφρικής. Έχει δύο παιδιά τον Ρήγα και την Μαρία. Τα τελευταία χρόνια ταλαιπωρήθηκε με την ασθένειά του.
3. **Ευριπίδης Πάσσαρης**. Πέθανε 22 Ιουλίου 2014. Γεννήθηκε στο Κάιρο και μαθήτευσε στην Αμπέτειο Σχολή έως το 1963. Τελείωσε την Κοργιαλένιο Σχολή Σπετσών και πήρε το πτυχίο του Πολιτικού Μηχανικού από το πανεπιστήμιο του Newcastle. Εργάστηκε επί δεκαπενταετία σαν πολιτικός μηχανικός και ακολούθως ασχολήθηκε με ιχθυοκαλλιέργειες. Υπήρξε για πολλά χρόνια ενεργό μέλος του Συλλόγου μας και μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου. Άφησε πίσω του την σύζυγό του και ένα γιό.
4. **Γιώργος Λαζαρίδης**. Απόφοιτος της Αμπετεϊου του 1945 (Στ' Εμπορικού) έφυγε από τη ζωή 22 Νοεμβρίου 2014, σε ηλικία 87 χρόνων. Ήταν ο τελευταίος Έλληνας δικηγόρος της Αιγύπτου. Υπήρξε επί σειρά ετών νομικός σύμβουλος του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας, της Εθνικής Τράπεζας στην Αίγυπτο, της Ολυμπιακής Αεροπορίας και πολλών Αιγυπτιακών Ελλήνων. Επίσης διετέλεσε Γενικός Γραμματέας της Ένωσης.
5. **Σοφιανός Χρυσοστομίδης**. Πέθανε 4 Δεκεμβρίου 2014. Γεννήθηκε στο Κάιρο το 1922 και αποφοίτησε από την Αμπέτειο Σχολή το 1939 (ΣΤ' Γυμνασίου). Όταν τελείωσε το σχολείο εργάστηκε σαν δημοσιογράφος σε διάφορες εφημερίδες στο Κάιρο. Διετέλεσε διευθυντής της εφημερίδας "Πάροικος" του Καΐρου. Επαναπατριζόμενος στην Ελλάδα εργάστηκε σε διάφορες εφημερίδες. Το 1967 συνελήφθη από την Χούντα και πέρασε δύσκολα χρόνια μέχρι την μεταπολίτευση που επέστρεψε στην Ελλάδα και ασχολήθηκε με την δημοσιογραφία μέχρι το τέλος της ζωής του.
6. **Κώστας Σάββας**. Απόφοιτος του 1962 μας έφυγε την 17 Δεκεμβρίου 2014. Ο Κώστας μαζί με τον αδελφό του Βαγγέλη συνέχισαν στην Ελλάδα την βιοτεχνία σοκολατοποιίας του πατέρα του που είχε στο Κάιρο, με την επωνυμία "ΛΑΟΥΡΑ". Ήταν νυμφευμένος με την Λουίζα και είχε ένα γιό τον Παύλο.
7. **Δημήτρης Σπάθης**. Πέθανε 29 Δεκεμβρίου 2014. Γεννήθηκε στο Κάιρο το 1925. Φοίτησε στο Γυμνάσιο της Αμπετεϊου Σχολής και στη συνέχεια στο Γαλλικό Λύκειο Καΐρου. Θεατρολόγος, ομότιμος καθηγητής του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών. Από τους σημαντικότερους μελετητές του νεοελληνικού θεάτρου και με μεγάλη παρακαταθήκη τα πολλά και σημαντικά βιβλία που έγραψε. Σύζυγός του ήταν η διακεκριμένη φιλόλογος Χρύσα Προκοπάκη.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής

Πρόεδρος: **Βαδής Νικόλας**

vadisnikolas@gmail.com

τηλ. 210 8995972

κιν. 6945 387116

Α' Αντιπρόεδρος: **Μιλτιάδης Ραδόπουλος-Μαρνέλος**

orthopaediccenter@yahoo.com

τηλ. 210 8961779

κιν. 6944 337406

Β' Αντιπρόεδρος: **Απόστολος Παπαγεωργίου**

aboutoli@yahoo.com

τηλ. 210 8062214

κιν. 6932 211452

Γενικός Γραμματέας: **Ευάγγελος Πεζάς**

evanpezas@gmail.com

τηλ. 210 9813862

κιν. 6934 108434

Ειδικός Γραμματέας: **Αντώνης Πατρινός**

apatrinos@ath.forthnet.gr

τηλ. 2299072953

κιν. 6936 646796

Ταμίας: **Δημήτριος Πιερός**

dpieris@gmail.com

τηλ. 210 6840100

κιν. 6932 704820

Μέλος: **Νικόλαος Μαλαχίας**

malahiasnikolas@gmail.com

κιν. 6906 205829

Μέλος: **Αικατερίνη Μπαραμίλη**

kmpara@gmail.com

τηλ. 210 9827137

κιν. 6973 828880

Μέλος: **Σπυρίδων Μπαραμίλης**

baramilis@yahoo.com

τηλ. 210 6832303

κιν. 6974 410605

1967 : Εκδρομή στην Σιταντέλα στον λόφο Μουκάταμ με τους καθηγητές Ζαφειριάδη, Roushdi και Διονυσόπουλο (ΣΤ' Εμπορικού).

Εκδρομή στο Σινά 1962 με τον Αρχιεπίσκοπο (τότε) Σιναίου Πορφύριο, τον (νυν) Αρχιεπίσκοπο Δαμιανό και τον Γυμνασιάρχη Θεοδόσιο Κονά.